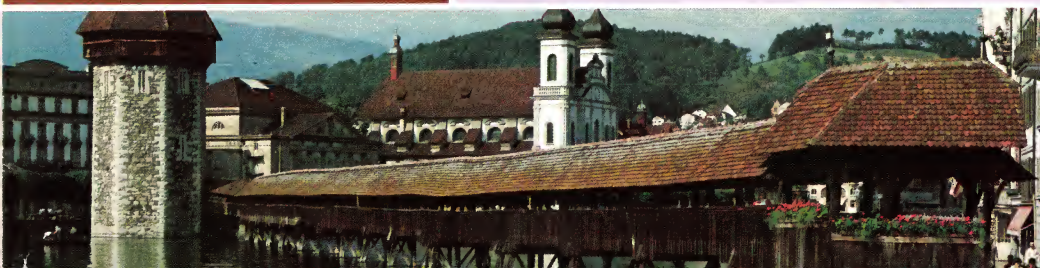

DE STER

Nr. 3 · Maart 1969 · 69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN ELRAY L. CHRISTIANSEN,
assistent van de Raad der Twaalfen

De heiligen der laatste dagen bouwen geen tempels alleen maar om wegens hun architectonische en structurele schoonheid te worden bewonderd en evenmin zijn zij als plaatsen voor gewone eredienst bedoeld. Tempels worden gebouwd en ingewijd met het bepaalde doel de verordeningen van het heilige priesterschap te voltrekken. Dit alles voor de vooruitgang en begiftiging van Gods getrouwe zonen en dochteren.

Vele mensen, zelfs sommige leden van de Kerk, beseffen niet dat deze tempelverordeningen ons openbaar zijn door de Heer die zeide: „En Ik zal Mijn dienstknecht Joseph alles tonen met betrekking tot dit huis en tot het priesterschap er van, en tot de plaats, waar het moet worden gebouwd.” (L. & V. 124:42.)

Deze verordeningen van het priesterschap worden bediend en hun doel onderwezen door middel van wat men zou kunnen noemen „besloten openbaring”, d.w.z. dat zij niet op de gebruikelijke wijze aan de onvoorbereide wereld worden openbaar. Zij die de tempel binnengaan, „hongerend en dorstend” als 't ware, hebben kennis en begrip gekregen van hun verhouding tot God, en zij leren wat zij moeten doen om de grootste gift te ontvangen: het eeuwige leven en verhoging met hun geliefden. Met de tempelverordeningen wordt de belofte gegeven van eeuwige intellectuele groei en ontwikkeling, van eeuwigdurende zegeningen en van voortdurende omgang met hen die wij liefhebben. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 3 · Maart 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

INHOUD

Vanaf de voet van een hoge berg. Door President David O. McKay	67
Wiegeliedjes en warme rijst. Door Janis Hutchinson	68
De Kerk in de Duitstalige landen. Door Jay M. Todd	71
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over wie zij eigenlijk zijn	76
Schriftuur van deze tijd: de Leer en Verbonden. Door T. Edgar Lyon	78
Zondagsschool	
Voor iedereen. Door H. Bradford	80
Avondmaalsopzeggingen	82
Zusters Hulpvereniging	
Het zijn juist de kleine dingen,	

waar het op aan komt. Door Louise W. Madsen	83
Voor de Jeugd van de Kerk	
Wat is 't gebed? Door Dennis Drake	84
Neem er de tijd voor naar anderen te luisteren. Door Lynne Baker	85
Een droom is niet voldoende. Door Dona Gregory	87
Genealogie	
Een nieuwe vereenvoudigde methode van inzenden van namen voor Tempelwerk	89
DE kleine STER	
De hoed van Bojo. Door Solveig Paulson Russel	17
Oni to Kaeru (Oni en de kikkers)	18
In de haven. Door Madeline Eccardt	21

Enkele bezienswaardigheden uit de Duitstalige landen Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland, die eenmaal de bakermat zijn geweest van de voorouders van vele heiligen der laatste dagen. Links boven het prachtige St. Gilgen in het Oostenrijkse Salzkammergut; rechts boven de Zwitserse tempel in Bern; midden links een middeleeuws kasteel dat uitziet op de Rijn; midden rechts rijst de majestueuze Matterhorn omhoog op naar de Zwitserse hemel; onderaan de kapelbrug over het Vierwoudstedenmeer bij de Zwitserse stad Luzern. De foto van de Zwitserse tempel is afkomstig van de Kerkelijke Informatiedienst. Alle andere opnamen zijn gemaakt door Roebild, Frankfort aan de Main. Zie bladzijde 71 voor het artikel over „De Kerk in de Duitstalige landen.” ○

Vanaf de voet van een hoge berg

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Wanneer een gebeurtenis zich vlak onder onze ogen afspeelt, zijn wij soms geneigd de volle betekenis en het belang daarvan te onderschatten. Zo bekijken wij tegenwoordig de gewichtige ontdekkingen en uitvindingen van de laatste tijd met het oog van een waarnemer die, aan de voet van een hoge berg staande, deze slechts ten dele ziet. De majestueuze hellingen, de hoog oprijzende toppen en de ligging ten opzichte van omringende bergketens blijven aan zijn gezicht onttrokken. Toch vervult zelfs onze beperkte blik op dit alles ons met verbazing. Wat zijn er toch ontzaglijke dingen tot stand gebracht, en hoeveel geweldiger zijn de mogelijkheden, die de toekomst nog voor ons verborgen houdt! Wie kan b. v. de omvang voorzien van de materiële voordelen die uitvindingen als de computer, de auto, het vliegtuig of de atoomenergie de maatschappij nog eens opleveren zullen? Wie kan zich ook maar enigszins indenken welke invloed de prestatie van de tegenwoordige mens op het gebied van de medische wetenschap ten slotte zullen uitoefenen op het menselijk geslacht?

Toch beantwoorden deze dingen geen van alle eigenlijk aan 's mensen diepste behoefte en zijn vurigst verlangen. Niet één daarvan heeft tot nu toe onthuld waarnaar de mens reeds eeuwen zoekt. Die behoefte, die altijd aanwezige hunkering van het mensenhart is God te mogen kennen en te weten te komen in welke verhouding de mens tot Hem staat. De microscoop heeft Hem niet aan het licht gebracht; de telescoop heeft Hem ook niet ontdekt en evenmin zijn astronauten en satellieten tot Zijn verblijfplaats doorgedrongen. Slechts één gebeurtenis, die nu bijna anderhalve eeuw geleden heeft plaats gehad, pretendeert de menselijke ziel dit antwoord te kunnen geven.

Die gebeurtenis was de verschijning van twee hemelse Wezens aan de toen nog jeugdige profeet

Joseph Smith, waarbij de Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus Zich aan hem openbaarden als twee afzonderlijke Persoonlijkheden. Dit geschiedde in het voorjaar van 1820, in antwoord op het ernstige, vurige smeekgebed van de jongen.

Uit het getuigenis van de Profeet, dat in vele talen is gedrukt en op ontelbare plaatsen over de gehele wereld gepredikt, memoreren wij het volgende: „Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzend: Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17.)

Toen de jonge Joseph aan de mensen uit zijn omgeving vertelde wat hij gezien had, werd hij niet geloofd; in plaats daarvan werd hij belachelijk gemaakt en vervolgd. In antwoord op al die tegenstand verklaarde hij later plechtig: „Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht zag ik twee Personen, en Zij spraken waarlijk tot mij; en hoewel ik werd gehaat en vervolgd, omdat ik zeide, dat ik een visioen had gezien, was het toch waar; . . . ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen.” (Joseph Smith 2:25.)

Een dergelijk getuigenis zou misschien niet aanvaardbaar zijn, als het niet door dat van anderen werd gestaafd. De strekking daarvan is immers van zo'n ontzaglijk grote betekenis voor de mensheid, dat het menselijk verstand aanvankelijk niet kan geloven dat een dergelijke verschijning mogelijk is. Het getuigenis van de Profeet wordt echter ondersteund door bij hun volle verstand zijnde getuigen, wier getuigenis men nooit heeft kunnen weerleggen. Bovendien staat daar de Kerk zelf, het tast-

(wordt vervolgd op blz 70)

Wiegeliëdjes en warme rijst

DOOR JANIS HUTCHINSON

„Suja mijn zusjeliëf,
huil jij nu langer niet,
Suja, dan zing ik ons
moedertjes wiegeliëd.“

Stevig omklemdë Tsjen het handje van zijn zusje en hij spoëddë zich door de afgebrokkeldë pagode en vervolgens aan de andere zijde daarvan de verlaten straat in.

Plotseling stond hij stil en gaf een ongeduldige ruk aan het handje dat tegenstrevend aan zijn arm trok.

„Sta op, Su Ying, en loop door! Het is niet meer zo ver.“ Tsjen zuchtte en boog zich voorover. „Kijk toch eens aan, nu zit er een vlek op je schone jurk. Als je zo vuil bent, nemen ze je niet eens aan!“

Zich oprichtend, trok hij zijn zusje overeind, alleen om haar weer te zien struikelen en vallen; toen hoorde hij een scheurend geluid.

„Foei toch, Su Ying,“ zei hij streng. „Wat zou onze moeder nu wel zeggen als ze hier was?“

Neerploffend op een bouwvallig stukje steen, het overblijfsel van een muurtje, sloëg hij een ogenblik zijn handen voor zijn gezicht, slaakte een diepe zucht en keek toen weer naar zijn tweëjarig zusje.

Su Ying's kinnetje begon te trillen en haar oogjes vulden zich met tranen. „Su Ying honger!“

Ze begon te huilen en Tsjen stopte zijn vingers in zijn oren. Zijn gezicht stond vermoeid en zijn ogen weerspiegelden een droëfheid, die niet paste bij een jongen van twaalf jaar.

Vlug trok hij Su Ying op zijn schoot en met zijn armen teder maar toch stevig om haar heengeslagen, begon hij heen en weer te wiegelen. Dat had hij zijn moeder vaak precies zo zien doen, maar nu werd zijn keel als het ware dichtgesnoerd en het scheen hem ook niet meer zo goed te willen lukken, vooral de laatste dagen niet, nu Su Ying's geschrei steeds aanhoudender was geworden.

„Suja, mijn zusjeliëf, huil jij nu langer niet,
Suja, dan zing ik ons moedertjes wiegeliëd.

Suja, mijn kindje, de avond genaakt,
'k Heb je goenacht al gekust . . .

Suja, mijn kindje, je moedertje waakt,
Sluit nu je oogjes gerust . . .“

Terwijl hij zo door bleëf neuriën, keek hij neer op het kleine gezichtje van zijn zusje, in de hoop dat het slaapliëdje ditmaal zijn werk zou doen — misschien wel voor hen allebei.

Eindelijk bedaarde Su Yings geschrei tot een zacht gesnik met af en toe een hijkje er tussendoor, terwijl Tsjen nog wat heen en weer bleëf wiegelen onder het neuriën van dat bekende deuntje. De oogleden van zijn zusje vielen toe en hij zuchtte van opluchting. Ditmaal was het hem toch gelukt.

Wiegeliëdjes waren aardig, dacht hij droëfgeestig, maar zelf was hij nu toch te groot om in slaap gezongen te worden. Toch was hij blij voor zijn zusje dat hij dit ene liëdje nog onthouden had.

Om zich heen kijkend klemde hij Su Ying vaster in zijn armen. Hij veegde haar betraande wangetjes af met de rafelige zoom van zijn manchet en trok haar jurkje wat recht, dat hij de vorige dag nog had weten schoon te wassen in een emmer vol regenwater. Toen ging hij voorzichtig staan, Su Ying aan zijn borst drukkend om haar niet wakker te maken.

Zich behoedzaam voortbewegend liep Tsjen de lange, met puin bezaaide straat uit. Zo bereikte hij de rand van het dorp en baggerde dwars door een modderig veld. Su Ying bewoog zich en begon weer te huilen.

„Stil maar, hoor... we zijn er nu bijna,“ zei hij, naar de lichten voor hem uit wijzend. Hij verplaatste haar gewicht naar zijn andere arm en zette haar schrijlings op zijn heup. Su Ying snikte zachtjes, legde haar hoofdje op zijn schouder en sloot haar oogjes opnieuw.

Toen hij het volgende dorp had bereikt, liep Tsjen de donkere straat door en passeerde twee in lopen gehulde plattelandsbewoners, die in een hoek van een verlaten gebouw ineengedoken zaten. Aan het einde van de straat zag hij de plaats van bestemming: een groot gebouw met een klein bordje boven de hoofdingang.

Na even om zich heen gekeken te hebben, maakte hij rechtsomkeert, sloeg een zijstraat in en ging het paadje op, dat achter het gebouw om liep. Hij liep nu wat langzamer en hij kreeg weer een brok in zijn keel, toen hij Su Ying zachtjes door elkaar schudde.

„Word eens wakker, zusje, we zijn er.“

Tenwijl hij Su Ying naast zich neerzette, liet hij zich op de grond neerzakken en leunde tegen de dikke muur. Hij staarde naar de kolossale gewelfde poort aan de overzijde van het steegje, die het einde van zijn tocht aangaf. Zijn hart sloeg snel, als de vleugels van verschrikte vogels.

Hij voelde hoe Su Ying zich dichter tegen hem aandrukte en weer wierp hij een vluchtige blik door het stille, donkere laantje en keek dan weer naar die gesloten deur. Zijn eigen stem klonk hem vreemd in de oren, maar het lukte hem toch om op een nuchtere en zakelijke toon te spreken.

„Je moet er netjes uitzien,“ zei hij, haalde een kammetje tevoorschijn en trok dat door haar korte zwarte

haar. Su Ying keek glunderend naar hem op en klopte zachtjes met haar handje op haar haren. Opeens welden er tranen in Tsjens ogen, maar die veegde hij haastig weg.

„Je jurk komt wel weer in orde.“ Hij sprak kortaf, intussen zo goed mogelijk de kreukels gladstrijkend.

Toen trok hij een opgevouwen papier uit zijn zak en begon langzaam te schrijven bij het flauwe licht dat onder de deur uit kwam.

„Zorgt u alstublieft voor mijn kleine zusje. Onze ouders zijn al vele weken dood. Ik ben twaalf en ik kan voor mijn zusje geen eten meer vinden. Het nieuws over uw huis is mij ter ore gekomen en dus breng ik Su Ying bij u.“

Hij las het briefje tweemaal over en drukte het Su Ying toen zachtjes in de hand.

„Jij moet nu daar gaan staan, bij die deur.“ Tsjen verwijderde zich een eindje en Su Ying kwam hem achterna.

„Nee, zusje, nee.“ Zachtjes duwde hij haar terug. Ik blijf maar heel even weg. Wacht hier op me, ik kom heel gauw weerom...“ Het laatste woord bleef hem in de keel steken. Hij hoopte maar dat zijn ouders hem eens zouden vergeven dat hij hen met deze leugen te schande had gemaakt.

Zich voorover bukkend, kuste Tsjen haar op de wang en maakte daarna de kleine armpjes los, die zijn hals hielden omklemd. Heftig haalde hij zijn neus op, waarbij hij de zoete geur van jasmijn opsnoof. Die geur scheen hem te kalmeren en hij deed een poging om te glimlachen.

„Zusje, we hebben hier een grote zegen.“ Hij wees op de zware deur van het gebouw. „Daarbinnen zullen ze je te eten geven en dan huil je 's avonds niet meer als je slapen gaat.“

„En je zult ook een bedje hebben — denk je eens in, zeg, Su Ying, met warme dekentjes! Deze brave mensen zullen wel zien dat er goed voor jou wordt gezorgd, hoor! Misschien sturen ze je nog wel naar Amerika. Ik heb gehoord dat dit niet onmogelijk is!“ Even boog Tsjen zijn hoofd, toen vervolgde hij:

„Amerika is een prachtig land, want het heeft vele, vele kommen rijst — je kunt er eten zoveel je maar wilt. En misschien zal de een of andere dame — een heel aardige dame — wel schoentjes aan je koude voetjes doen en die scheur in je jurk weer dichtnaaien.“

Su Ying keek naar de scheur in haar jurkje en haar oogjes begonnen zich alweer met tranen te vullen. Vlug trok Tsjen een lachend gezicht en pakte haar bij de hand.

„Tob nu maar niet over die scheur, hoor. Ze zullen je even goed wel lief vinden, je bent immers zo'n zoet klein zusje. Misschien zal die dame je ook wel in haar armen wiegen en dat wiegeliedje voor je zingen. Tsjen is daar niet zo goed in. Kindertjes in de armen houden en wiegeliedjes zingen is net iets voor vrouwen.“

Su Ying stond daar met het briefje nog in haar handje geklemd, gespannen luisterend, terwijl haar broer vervolgde:

„Er is mij ook verteld dat er veel blijdschap heerst onder die mensen daar in Amerika. Ze hebben er hele gezinnen, die gelukkig samenleven, en weet je waarom? Ze zijn blij omdat hun moeders voor hen kunnen zingen en hun kleren verstellen en kommen warme rijst voor hen klaarmaken.“ Weemoedig schudde hij het hoofd. „Dat alles kan ik niet, Su Ying.“

Su Ying keek heel ernstig voor haar twee jaren en Tsjen ging weer een paar passen achteruit.

„Och zusjelierf,“ verzuchtte Tsjen, „je weet niet eens wat ik zeg... en je zult er niet meer aan denken ook.“ Zijn keel deed pijn en hij kon moeilijk slikken.

„Moge veel geluk je deel worden, Su Ying...“

Vlug pinkte hij een traan weg en liep naar de deur. Zijn arm opheffend, klopte hij zachtjes een paar maal aan en rende toen vlug naar het eind van het laantje. Met ogen groot van schrik slaakte Su Ying een kreetje en begon hem na te lopen. Ilijngs draaide Tsjen zich om en zei op strenge toon: „Nee, Su Ying! Je kunt niet met me mee!“ Vastberaden wees hij in de richting van de deur.

„Kijk, zusje — er zal nu wel gauw iemand die deur opendoen. Geef ze dat papier... kijk naar die deur!“

Su Ying's hoofdje draaide zich een ogenblik in de aangegeven richting, haar kinnetje beefde en ze keek naar de deur waar dat gele licht onderdoor scheen. Die paar seconden waren al wat Ilijngs nodig had. Vlug zette hij het op een lopen en dook enkele meters verder weg aan de kant van het pad, in de schaduw van een poortje.

Glurend vanuit zijn schuilplaats keek Tsjen ademloos toe terwijl de deur openging, waarbij het licht dat van binnen kwam op Su Ying viel. Tsjen slikte heftig toen hij Su Ying zag opkijken in de gezichten der twee vrouwen. Eén van hen knielde voor Su Ying neer en sloeg heel hartelijk een arm om haar heen.

Toen stak Su Ying de dames het briefje toe. De

tweede dame pakte het aan en Tsjen hield zijn adem in terwijl zij het las. De dame draaide zich om toen ze het gelezen had en wenkte naar iemand die zich in het gebouw bevond. Er verschenen nu nog meer vrouwen in de deuropening en Tsjen kon hun opgewonden stemmen horen, die een verraste en bezorgde klank hadden. De eerste dame, die nog steeds bij Su Ying lag neergeknield, nam haar zachtjes in de armen, tilde haar op en ging het gebouw weer binnen, op de voet gevolgd door de anderen. De deur sloeg dicht, het laantje weer in stilte achterlatend.

Tsjen richtte zich op uit zijn ineengedoken houding en bleef nog minutenlang tegen een grote ton geleund zitten. Op de een of andere manier scheen de stilte hem opeens heel diep toe en zo nu en dan liet hij zijn blikken dwalen door het nu weer zo duistere laantje, waar hij Su Ying voor het laatst had zien staan. Hij dudde zijn hemd dicht op de plek waar er een knoop af was en wreef een denkbeeldige vlek van zijn broek.

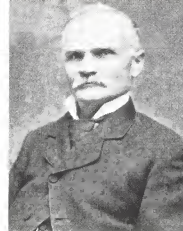
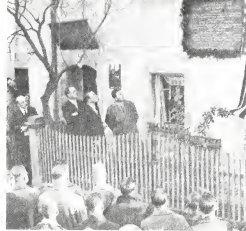
Tsjen was blij dat die dame haar arm om Su Ying heen had geslagen. Hij hoopte dat ze ook een wiegeliedje kon zingen. Hij keek eens omhoog. De zilveren rivier van de hemel begon te verbleken, waaraan de eerste sporen van de dageraad nu zichtbaar werden. Traag stond hij op en slenterde het laantje in, met zijn voet een steentje voortschoppend.

(vervolg van blz 67)

bare resultaat van die grootse openbaring, als een bevestiging, zo niet als een rechtstreeks bewijs van goddelijke inspiratie.

Het leven van de Profeet, dat van zijn broeder Hyrum en van miljoenen anderen, die de waarheid van deze geweldige openbaring eveneens hebben aanvaard, leggen getuigenis af van het feit dat het plan van zaligheid, zoals dit door Jezus Christus is geopenbaard, zeer zeker leidt tot de vorming van een karakter, dat gelijkenis vertoont met dat van Christus. Zo werkelijk was die openbaring voor de Profeet en de Patriarch der Kerk, dat zij er niet voor zijn teruggeëind hun getuigenis te bezegelen met hun bloed.

De verschijning van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith, met de daarop gevolgde herstelling van het priesterschap en de oprichting van de Kerk van Jezus Christus in al haar volheid, moet worden erkend als een der gewichtigste gebeurtenissen aller tijden, aangezien deze veel heeft bijgedragen tot de kennis van 's mensen verhouding tot de Godheid en van zijn plaats in het heelal, terwijl dit bovendien het middel is geweest tot vestiging van de juiste verhoudingen tussen de mensen onderling en tussen de volken onderling. Voorts heeft deze openbaring ons de weg gewezen naar het geluk en de vrede voor de mens, zowel op aarde als in de komende eeuwigheden. ○

1) Zendingen van dorp tot dorp in 1904. (2) Geboortehuis van Karl Gottfried Mäser. De gedenkplaat werd op 16 januari 1928 aangebracht. (3) Karl Gottfried Mäser, vroege bekeerling uit Duitsland, was de stichter van de Brigham Young Universiteit. (4) Uitleg van de zondagschool van de Gemeente Breslau-Zuid in 1927.

2

3

De Kerk in de Duitstalige landen

DOOR JAY M. TODD,

assistent-redacteur van The Improvement Era

Weinig naties of volken hebben zoveel macht gehad, hebben zoveel op het gebied van handel, onderwijs wetenschap en cultuur bereikt als de Duitstalige landen van de tweede helft van de negentiende eeuw en de eerste jaren van de twintigste eeuw, de jaren tijdens welke de jonge mormoonse zendingen uit het verre westen naar die landen trokken.

De namen van begaafde Duitsers vullen voor een groot deel de almanak der groten: Maarten Luther, Goethe, Bach, Beethoven, Wagner, Copernicus, Kant en tientallen anderen.

In de laatste helft van de negentiende eeuw stond Duitsland op bijna alle gebieden van wetenschap op de eerste plaats, was het beroemd om zijn universiteiten, die het Mekka voor studenten uit de gehele wereld waren en werd het als de grootste militaire en industriële macht van het continent gerespecteerd. Het was een bedrijvige natie vol zelfvertrouwen, een natie die pas in 1871 zijn stads- en landrepublieken onder Bismarck tot één verenigde, waardoor de natie werd gevormd, die nu als Duitsland bekend is — de jongste van alle Europese naties. In deze maalstroom van intellectuele, industriële en militaire hoogmoed begonnen de zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het zaad van nederigheid en vrede te zaaien. Dat was moeilijk.

Het eerst bekende kerklied dat voet op Duitse grond zette was echter geen Amerikaanse zending, maar een Britse bekeerling, James Howard, die naar Hamburg ging om in een ijzergieterij te werken. Op verzoek van de broeders in Engeland trachtte hij het Evangelie te verkondigen, maar de toestanden waren voor hem zo dat

hij de 13de september 1840 aan zijn vrouw schreef: „Ik ben te zwak om zonder hen (de broeders) in Hamburg iets te doen.“

Tien jaar lang deed niemand veel om in de Duitse landen het Evangelie te verspreiden, hoewel zelfs Orson Hyde tien maanden in Duitsland doorbracht op zijn reis naar Palestina. Eerst in 1851 werd de eerste boekstaafde doop in Duitsland verricht. Zelfs daarna vorderde het werk slechts langzaam en met aanzienlijke tegenstand van overheidswege. De ene ouderling na de andere werd uit een stad of kleine republiek verdreven. Omstreeks 1855, drie jaar nadat het Boek van Mormon in het Duits was verschenen, waren nog maar 165 personen tot de Kerk toetreden. In 1854 had Zwitserland het met zijn 144 bekeerlingen er niet veel beter afgebracht.

Het was in de jaren zestig dat het beeld door een sterke vermeerdering van bekeerlingen minder somber begon te worden. In 1868 schreef Karl G. Mäser, een Duitse bekeerling die als president over een zending in Duitsland en Zwitserland was aangesteld: „Vele dingen waren reeds enige tijd lang een aanwijzing in de gehele zending dat een verandering op komst was zoals een opstekende bries door een rimpeling van het watervlak wordt aangekondigd. Het was duidelijk dat een andere geest zich baan brak.“

Tegen de tijd dat broeder Mäser in 1870 naar Utah terugkeerde om de leiding over de Brigham Young Universiteit in Provo op zich te nemen, had hij 600 personen tot de Kerk zien toetreden, bijna allen in Zwitserland. Doch met de door ouderling C. W. Wilcken beschreven typische reactie hadden de zendingen nog steeds te

maken: „De Duitsers zeggen dat zij te flink zijn om te geloven in verschijning van engelen en in het ontvangen van openbaringen in deze dagen. Toen ik in Holstein was vertelde men mij dat dergelijke onzin beter aan Indianen kon worden opgedist; een verlicht volk lacht erom.“

Zo ging dat. In tegenstelling tot de duizenden die zich in Engeland en Scandinavië bij de Kerk aansloten werden de ondervindingen van de Kerk in de Duitssprekende landen tot aan de eeuwwisseling gekenmerkt door gering succes, enkele buiten verband bestaande gemeenten die niet lang leefden, een onverschillig publiek en een kille verhouding tot de regering. Vooral in Zwitserland vertoende het bekeringssucces een nog triester beeld. Een eeuwlang, van 1860-1960, waren de jaarrapporten over de doop van bekeerlingen lager dan de top van ongeveer 300 in 1862.

De mensen die zich bij de Kerk aansloten beseften weldra dat zij naar Amerika moesten emigreren om hun kinderen onder heiligen der laatste dagen op te voeden, hetgeen slechts tot ongeveer 30 jaar geleden door de Duitstalige heiligen vaak werd gedaan. Deze besluiten om te emigreren werden door de economische catastrofe van 1875 sterk gestimuleerd. Men schat het aantal Duitsers dat na de krach naar Amerika immigreerde op ongeveer 2,5 miljoen.

Jaar na jaar kwamen nieuwe zendingen aan en jaar na jaar ondergingen „één uit een stad en twee uit een geslacht“ (Jer. 3:14) de doop. Maar jaar na jaar hadden de verspreiders van de waarheid met bedekte of openlijke vijandschap te kampen zoals het volgende uit de zendingsgeschiedenissen aantoonde: „Ons verzoek om in Baden te prediken werd afgewezen“ — 1875. „President Stucki werd gearresteerd en beboet wegens het verspreiden van een pamflet“ — 1876. „De ouderlingen werden in de gevangenis gezet en verbannen“ — 1880. „De eerste bekeerlingen in Oostenrijk gedoopt“ — 1883. „De gemeenteleden werden gearresteerd tijdens hun poging de zendingen te vinden. De boeken werden in beslag genomen“ — 1897. „In Saksen kregen de ouderlingen van de politie te horen dat het hun niet was toegestaan zondagsscholen te houden en kinderen beneden de 18 jaar mochten niet tot de vergaderingen worden toegelaten. Ook werd hun het verspreiden van traktaten geweigerd“ — 1900.

De nieuwe eeuw scheen in Duitsland open te staan, gedeeltelijk althans, voor een andere geest. In 1906 bezocht President Joseph F. Smith, de eerste president die tijdens zijn bestuur op reis ging, ook Duitsland. Een jaar later schreef President Serge F. Ballif van de Zwitsers-Duitse zending: „Wanneer ik van de ene plaats naar de andere reis zie ik massa's mensen van wie ik geloof dat zij gereed zijn voor het Evangelie; ik voel het in mijn binnenste. „Zijn indrukken waren juist, in de volgende drie jaren traden meer dan 2.500 bekeerlingen tot de Kerk toe — een getal dat alle dooprecords voor de Duitstalige landen brak.

De tegenstand tegen de op Amerikaanse grond gebouwde Kerk verminderde echter niet. Vier jaar later,

30 augustus 1914, zond het hoofdkantoor van de Kerk naar Duitsland het volgende ontstellende bericht: „Ontsla alle zendingen en neem onmiddellijk maatregelen hen naar Londen te krijgen...“ Bijna 200 zendingen verlieten 60 gemeenten in Zwitserland en Duitsland en gingen naar Londen. De eerste wereldoorlog stond voor de deur.

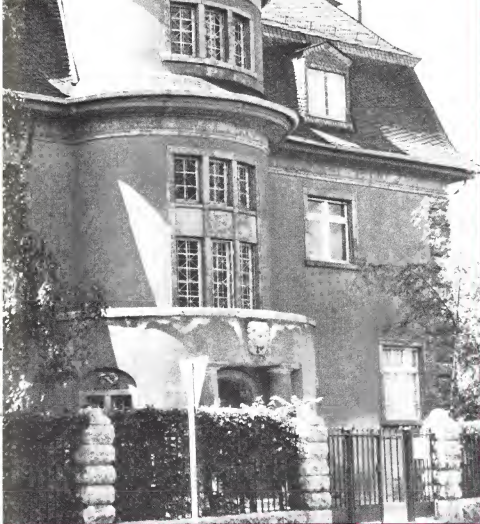
Drie jaar later kreeg president Angus J. Cannon van de regering verlof de gemeenten van de Kerk in geheel Duitsland te bezoeken. Hij meldde: „De verwoestingen van de oorlog die vele functionarissen en leden van de gemeenten opeisten voor de militaire dienst, waaruit sommigen nooit terugkeerden, brachten onvermijdelijk ontbinding van bepaalde gemeenten teweeg en een aanzienlijke vermindering van het ledental in andere. Het is evenwel zeer opmerkelijk dat desondanks de meeste gemeenten, feitelijk bijna alle, een soort organisatie en behoud van hun leden wisten te handhaven en vergaderingen te houden wanneer en waar dat maar mogelijk was. Het was een voorbeeld dat 20 jaar later zou worden herhaald toen Adolf Hitler als „der Führer“ aan de macht kwam.

Gedurende de 20 jaren tussen beide wereldoorlogen beleefde de Kerk in de Duitse landen enkele voorspoedige perioden. Toen het weer vrede in de wereld werd kreeg het plan van de Vredesvorst weder vat op het hart van de oprechten. Met een terugblik op de Zwitsers-Duitse zending in 1920 zei president Serge F. Ballif: „Wij hebben meer dan 60 zendingen in de zending en allen reizen zonder „buidel of male.“ Zij zijn nederig, bidden veel, zijn rein en gewillig en bereid alles te doen wat van hen wordt verlangd.“

Omstreeks 1925 werden de Duitstalige zendingen verdeeld, wat al meer was gebeurd, in de Duits-Oostenrijkse zending, met een record aantal leden van 6125, en de Zwitsers-Duitse zending, met een record aantal leden van 5305 — meer dan 11.000 Duitstalige heiligen!

Het was een opmerkelijke basis voor gestadige en zekere groei. Een bladzije uit het huidige „public relations“-boekje vermeldt dat de Duitstalige heiligen de honderdste verjaardag van de Kerk in 1930 met vertoningen en tentoonstellingen vierden die grote menigten aantrokken. Meer dan 250.000 traktaten over het Woord van Wijsheid werden tijdens een tentoonstelling te Dresden uitgedeeld en in Bern verwierven de heiligen met hun tentoonstelling op het gebied van hygiëne en sport veel vrienden. „Wij hebben nooit zo'n gunstige recensie van de Duitse pers gehad,“ zei president Fred Tadjie. Ouderling John A. Widtsoe, de toenmalige president van de Europese zending, schreef kort daarna over de Duitse en Zwitserse heiligen: „Weinig heiligen in de gehele Kerk zijn zo trouw en toegewijd.“

Maar de boze machten zaten niet stil. De nazisoldaten liepen in de paradeaps en de houding van het regime jegens de Kerk diende zich weldra aan. In mei 1933 verstoorden nazisoldaten een vergadering van de heiligen; diezelfde maand werden elders in Duitsland twee zendingen door een nazi in uniform geslagen. In 1934 werd

3

4

(1) Het administratiegebouw van de Kerk in Frankfurt aan de Main. Hierin vinden het Bouwbureau, het Rechtskundig Bureau, het Vertaalbureau, het Bureau voor onroerende goederen, en de genealogie een onderdak. (2) Pres. Haber J. Grant in Breslau in 1934. Bij hem Werner Martin Hoppe (districts-president),

diens zoon, en de eerste raadgever in het districts-presidentschap, Richard Deus. (3) Helmuth Hübner, lid van de Gemeente St. Georg (District Hamburg), die op 17-jarige leeftijd op 27. okt. 1942 onthoofd werd. (4) Pres. David O. McKay bij het steken van de eerste spade voor de Zwitserse tempel in 1953.

de padvindergroep van de Kerk op last van de regering ontbonden en het traktaat „Goddelijke Volmacht“ verboden. Een jaar later werd het boek „Artikelen des Geloofs“ van James E. Talmage ook verboden: alle exemplaren van het boek moesten worden verbrand. In 1937 werd de toestemming tot het verspreiden van de meeste traktaten van de Kerk ingetrokken. Een jaar later werden enige vooraanstaande heiligen der laatste dagen op beschuldiging van „hoogverraad“ in de gevangenis gezet wegens het vervullen van hun godsdienstplichten. Hitler had zijn schaduw vooruit geworpen.

De aanhangers van de gerechtigheid werden — deze moeilijkheden ten spijt — niet zonder voorbereiding gelaten op datgene wat komen moest. Het is inspirerend te lezen dat op 2 Juli 1935 alle zendelingen in Duitsland instructies ontvingen om lokale leiders te zoeken en deze als gemeentepresidenten en raadgevers aan te stellen. Des Heren getrouwen mochten niet zonder training in de beginselen van het priesterschap worden gelaten.

De instructies kwamen zeker niet te vroeg, want de 25ste augustus 1939 kwam Joseph Fielding Smith van de Raad der Twaalven in Duitsland aan om alle zendelingen te zeggen dat zij onmiddellijk moesten vertrekken. En hierin ligt een van de inspirerendste voorvallen van de tweede wereldoorlog. President M. Douglas Wood ontbood een grote, 180 pond wegende zending uit Idaho in zijn kantoor en zeide: „Broeder, wij zijn 31 zendelingen ergens tussen hier en de Nederlandse grens kwijtgeraakt. Aan u de taak die te vinden en te zorgen dat zij wegkomen.“

De jonge ouderling ging met 500 mark en enige kaartjes voor Denemarken en Londen op weg nadat hem was gezegd dat hij geheel naar eigen inzicht moest handelen. Hij nam een trein naar het westen, zonder te weten waarheen hij moest gaan. Keulen was niet zijn bestemming maar hij voelde dat hij daar moest uitstappen. Duizenden mensen waren in het grote station aanwezig. Hoe zou hij ooit de vermiste zendelingen vinden? Hij begon te fluiten „Strijdt voor het recht“ en in een hoek van het station hoorden een ouderling en een echtpaar op zending dat, en direct kregen zij hun kaartjes voor Denemarken.

De forse ouderling ging de trein weer in en vervolgde zijn taak, ging in het ene station na het andere de trein uit, doch alleen dan wanneer hij zich daartoe geïnspireerd voelde. Door inspiratie geleid vond hij 17 zendelingen die in staat waren die avond Duitsland te ontvluchten. Kort daarna werd het zendingskantoor gemeld dat alle zendelingen Duitsland uit en in veiligheid waren. Negen dagen later verklaarden Frankrijk en Engeland Duitsland de oorlog.

De geschiedenis van de Kerk in Duitsland en Oostenrijk gedurende de oorlogsjaren is vol inspirerende gebeurtenissen. Niemand durfde iets tegen de nazi's te zeggen; toch deden drie jonge kerkleden dat. Nadat zij naar een Brits radioprogramma hadden geluisterd drukten en verspreiden deze jonge lieden de verkregen inlichtingen in openbare gelegenheden. Een van hen, Helmuth Hübner, werd ter dood veroordeeld wegens „hoogverraad“ en met een bijl onthoofd. De andere twee werden naar een concentratiekamp gezonden. Nu staat

Het gebouw van de RING Hamburg.

De pers in de drukkerij van Paul Giese KG in Offenbach aan de Main. Hier wordt ons tijdschrift „De Ster” en zijn zeven Europese equivalenten gedrukt.

Het gebouw van de Wijk Lankwitz (Berlijn). Op 1 maart 1964 door pres. Ezra Taft Benson ingewijd.

Kerkgebouw in Selbongen (vroeger Oost-Pruisen, nu Polen). Er worden nog steeds vergaderingen gehouden.

Jongelui op een tochtje op de Rijn tijdens de jeugdconferentie van 1966.

Laatste toneel van het dansfestival van de jeugdconferentie in 1965.

in Hamburg een gebouw ter ere van de jonge broeder Hübner, een heilige der laatste dagen die hardop durfde spreken.

Sommige schrijnende voorvallen betreffen de pogingen van Duitse gemeenten om voor andere Duitse heiligen, die door luchtaanvallen hun bezittingen hadden verloren, kleren te verzamelen, zoals de gemeente in Altona voor de lijdende leden in het District Ruhr deed. In de jaren 1943-44 toen de geallieerden zware bombardementen uitvoerden, werden de heiligen meermalen geïnspireerd hun avondmaals- of zondagsschooldiensten te beëindigen en de schuilkelders op te zoeken.

Tegen het einde van de oorlog in 1945 schreef de districtspresident Willy Deters: „De hel heeft zijn vlamme poorten geopend. Het is schier onmogelijk de gemeenten te bezoeken. De treinen worden onophoudelijk door vliegtuigen aangevallen. Des nachts hebben wij geen rust. Vele van onze broeders worden voor de dienst opgeroepen die of zeer jong, 15 jaar, of over de 50 zijn en die worden ingedeeld in wat de ‚Volkssturm’ wordt genoemd. Dat om het vaderland te redden. De rede heeft nu plaats gemaakt voor waanzin.”

De oorlog had een rijke oogst aan verschrikking en vernietiging binnengehaald en miljoenen Duitsers dakloos of dood achtergelaten. Van meer dan 600 heiligen was bekend dat zij gedood waren, 2500 werden vermist en meer dan 80% was dakloos. Alleen al in Bremen was 95% van de heiligen zijn huis kwijt. Er was weinig voedsel. In Danzig leefden heiligen van „on-

kruid, katten, honden, enkele aardappelen en karkassen van dieren. Wanneer de ouden van dagen en zieken zelfs deze dingen niet konden krijgen, werd voorgesteld dit ‚voedsel’ te verdienen en dus werd een tiende ervan aan de meest behoeftigen gegeven.” Een schoner getuigenis van de macht en doelmatigheid van het Evangelie behoeft niet te worden gegeven. De trouwe heiligen, beproefd in de smeltkroes van vrees, honger en ontbering, zelf slachtoffer van ’s mensen ergste wandaad — oorlog — hadden als hun kenmerk liefde en broederschap.

Toen in 1945 president Heber J. Grant stierf, werden door sommige gemeenten herdenkingsdiensten gehouden. In Berlijn verzamelden zich meer dan 300 heiligen in een zaal die op 175 personen was berekend. Onder hen bevonden zich talrijke Amerikaanse mannen en vrouwen in militaire dienst die lid van de Kerk waren. Het zendingsrapport vermeldt: „In elk opzicht waren de mannen en vrouwen in khaki welkom en deed men alles opdat zij zich thuis zouden gevoelen. Zij werden bij de deur ontvangen met: ‚Ein Bruder?’ Wanneer met ‚ja’ werd geantwoord werden de deuren wijd open gezet. Het woord ‚Bruder’ werd een soort wachtwoord.”

De wederopbouw van een natie, een volk, van tehuizen en gezinnen, van het persoonlijk leven zelfs, werd thans een zaak van de grootste zorg. Binnen enige maanden was ouderling Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalven in Duitsland bezig met het vaststellen van hetgeen de leden nodig hadden en bereidde

de overkomst voor van tonnen kleding en voedsel voor de gebreklijgende heiligen.

Een jaar later zonden de Nederlandse heiligen een vracht aardappelen naar de Duitse heiligen en elk lid ontving ruim 11 kilo. President David O. McKay noemde dit „een van de grootste handelwijzen van waar christelijk gedrag die ooit onder mijn aandacht werd gebracht.” Nogmaals: de banden van het Evangelie kennen geen nationale grenspalen.

Spoedig werden weer conferenties gehouden: In Stuttgart woonden meer dan 800 personen de West-duitse priesterschapsconferentie van 1946 bij en in de Oostduitse zendingsconferentie waren 11.981 personen te Leipzig aanwezig, het grootste aantal dat ooit met betrekking tot vergaderingen van de heiligen in Europa werd opgetekend.

In 1947 gingen enkele Amerikaanse zendelingen opnieuw naar Duitsland, maar hun arbeidsveld moest weldra worden verkleind. Rusland, een van de geallieerde machten, toonde de boosaardige bedoelingen van haar heersers door Berlijn te blokkeren. Weldra zou weer een andere geschiedenis van vrijheidsberoving worden geschreven en binnen korte tijd werd Duitsland verdeeld in de twee hedendaagse Duitslanden: West- en Oost-Duitsland. Nu heeft alleen West-Duitsland zendelingen die het herstelde Evangelie verkondigen.

De laatste 18 jaren van de Duitse zendingen laten gedeeltelijk een blik slaan op het bestuur van president David O. McKay dat in één woord verbazingwekkend is geweest en vijf ringen zijn daar het bewijs van: Berlijn, Hamburg, Stuttgart, Zwitserland en de Ring Europa voor duizenden heiligen der laatste dagen in militaire dienst van de Verenigde Staten. Voorts zes zendingsvelden, een tempel in Zollikofen (Zwitserland), continentale kerkelijke hoofdkantoren in Frankfort aan de Main voor wetszaken, onroerende goederen, bouw bureau, genealogische kantoren, drukkerij en distributiecentrum, en daarbij ook nog gunstige betrekkingen met de regering en de pers. President McKay bracht de geest voor deze opmerkelijke prestatie in 1952 met zich op zijn reis door Zwitserland en Duitsland. Velen hadden tranen in de ogen toen het lied „Wij danken U, Heer, voor profeten” met toewijding en eerbied werd gezongen.

Drie jaar later maakte het tabernakelkoor een reis door Duitsland en Zwitserland en zong tijdens de inwijding van de Zwitserse tempel, dat een zeer grote

welwillendheid jegens de mormonen tot gevolg had en de mensen van beide naties werden door hun goedheid en correct gedrag getroffen.

Tijdens de eerste dienst in de tempel verklaarde ouderling Benson: „Dit is voor de Kerk de grootste gebeurtenis in Europa sinds het Evangelie 118 jaar geleden naar deze landen werd gebracht. Er is nergens in de Kerk groter geloof dan door de heiligen in Europa werd getoond.”

Tegenwoordig hebben ongeveer 30.000 Duitstalige heiligen de vrijheden, de gemakken en de vooruitgang van deze tijd in Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland. Evenals elders geniet de Kerk in toenemende mate goede beoordelingen en respect. Vele Europeanen luisteren naar de radio van de Amerikaanse strijdkrachten en genieten van de wekelijkse uitzendingen van het tabernakelkoor.

De Kerk wordt als altijd gesymboliseerd door jonge zendelingen die twee aan twee door steden en dorpen gaan. Maar nu dienen zich nieuwe symbolen aan de openbaarheid aan: fraaie kerkgebouwen voor zendingen, ringen en wijken en prominente leden van de Kerk. Op de ledenlijst staan rijke zakenmensen, bekende vaklieden, redacteuren en verslaggevers van nieuwsbladen, doktoren, tandartsen, leraren, professoren, architecten en bekende literatoren.

Door moderne communicatiesystemen staan deze heiligen in sterke verbinding met het hooftkantoor van de Kerk. De vergaderingen van de algemene conferenties worden rechtstreeks naar hun wijken en gemeenten gerelayeerd. Bovendien lezen de Duitstalige leden inspirerende boodschappen in Der Stern, het kerkelijk periodiek dat dit jaar zijn honderdste verjaardag viert. Als een van de in 17 talen verschijnende bladen wordt het door de kerkelijke leiders gecorroleerd en geleid.

Een halfjaarlijkse jeugdconferentie is op zich even populair en befaamd als de OOV-conferentie in juni in de Verenigde Staten. Van deze jeugd waaronder jonge bekeerden, wordt veel verwacht. Vele kerkelijke leiders die de Duitstalige landen hebben bezocht, vonden deze jonge leden „tot de fijnste jongeren in de Kerk behoren, even begaafd en briljant als waar ook, opmerkelijk geestelijk ingesteld en leiders in de dop.”

Het is duidelijk dat de geschiedenis van de Kerk in de Duitstalige landen voor een nieuw hoofdstuk staat. ○

Niemand kan gelukkig genoemd worden, die zich verlaagd heeft tot een onwaarsachtig leven.
—Seneca

De presiderende bisschop

spreekt tot de jeugd over

WIE ZIJ EIGENLIJK ZIJN

Tientallen jaren geleden was paardekracht in de meest letterlijke zin van het woord de algemene gebruikelijke krachtbron. Het was toen een alledaags gezicht een boer met een mooi span paarden bezig te zien met het ploegen van zijn akker of het binnenhalen van zijn hooioogst, zoals dit trouwens ook nu nog wel gebeurt. Een normaal onderdeel van het paardetuig zijn de oogkleppen, die aan de buitenkant van de ogen van het paard worden aangebracht, zodat het dier niet naar links of rechts kan kijken, maar alleen recht vooruit. Die oogkleppen maken het gemakkelijker zo'n paard te mennen en te laten keren.

Op soortgelijke wijze koestert Satan de hoop de mensen als het ware oogkleppen te kunnen aandoen, zodat hij hen dan gemakkelijker besturen en naar zijn hand kan zetten. Hij hoopt de mensen zo te verblinden dat ze niet meer beseffen wie ze eigenlijk zijn. Hij wil ze blind maken voor het feit dat ze bij God hebben geleefd voordat ze in de sterfelijkheid kwamen en dat ze na hun dood zullen voortleven in omstandigheden, welke worden bepaald door hun gedrag in het sterfelijke leven. Hij hoopt de mensen te kunnen laten denken dat dit leven alles is wat ze hebben.

De door hem bepleite levensbeschouwing werd ontuld door de profeten uit het Boek van Mormon. Deze luidt als volgt: „Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij . . . ” (11 Nephi 28:7.) Ook tegenwoordig viert deze opvatting hoogtij. Wij lezen van bepaalde jonge mensen — en zien dat ook om ons heen gebeuren — die hun leven vergooiden aan verdovende middelen, onzedelijkheid en allerlei verdorvenheden. Dit doen zij zonder te beseffen wie zij in werkelijkheid zijn en wat de eeuwige gevolgen van hun gedrag zullen zijn.

Het is volkomen duidelijk dat Satan weet hoeveel kracht iemand krijgt als hij zich realiseert wie hij eigenlijk is. Zo iemand is in staat het leven in het perspectief der eeuwigheid te zien en dan blijkt aanstonds hoe nutteloos en schadelijk het plan van Satan is.

Het begrijpen van het antwoord op de vraag „wie ben ik?” is van niet te onderschatten belang. Doordat de Zaligmaker wist Wie Hij was, werd Hij in staat gesteld een volmaakt leven te leiden. Reeds op zeer jeugdige leeftijd besepte Hij dat Hij in de dingen Zijns Vaders moest zijn. (Zie Lukas 2:49.)

De Heiland wist dat Hij de Zoon van God was; Hij wist welke zending Hij te vervullen had en Hij handelde dienovereenkomstig. De apostel Johannes gewaagt van de Meester als „het Woord”.

„In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.

„Dit was in den beginne bij God.

„Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.

„In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen.

„En het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelve niet begrepen.

„En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.” (Joh. 1:1-5, 14.)

De Zaligmaker had grote macht over het kwade en verleiding, omdat Hij wist Wie Hij was.

„Dit voert ons rechtstreeks tot de vraag: „Wie ben ik?”

Wij zijn de zoons en dochters van God en voordat wij hier kwamen, leefden wij bij Hem. Deze grote waarheid is door de apostel Paulus als volgt bevestigd: „Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.” (Rom. 8:16.)

Aangezien wij dus kinderen Gods zijn, zegt Paulus verder, zijn wij ook „erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus.” (Rom. 8:17.) Dit betekent dat wij als God kunnen worden, als wij „door den Geest geleid worden” ... (Rom. 8:14) en Zijn geboden onderhouden.

Toegerust met dit begrip wie wij eigenlijk zijn en wat onze eeuwige mogelijkheden kunnen zijn, worden wij zeer bijzondere mensen.

Volgens een uitspraak van Petrus zijn wij dan „... een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, ... een verkregen volk ...” (1 Petrus 2:9.)

Beseffen wie je bent zondert je af van de wereld, op dezelfde wijze als Mormon, de jeudige Nephitische generaal, werd afgezonderd van het ontaarde volk der Nephieten; ben ook jij tot leiderschap geroepen.

Een leider is iemand die het ware inzicht heeft in en het juiste begrip voor zijn oogmerken en doelstellingen en deze met kracht nastreeft. Julie behoren zulke leiders te zijn, want er zijn geen andere mensen ter wereld, hetzij jong of oud, die de ware kijk hebben op het doel van het leven, die jullie bezitten als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De taak waarvoor jullie je zien gesteld is dezelfde als die door de Here bij wijze van uitdaging aan Job werd opgedragen, te weten: „Gord nu, als een man, uw lenden ...” en verkrijg een getuigenis aangaande het antwoord op deze vraag des Heren: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde?” En: „Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt,” wie je in werkelijkheid bent.

Eén van de beste voorbeelden van iemand die door het verwerven van een getuigenis waardoor hij wist wie hij in werkelijkheid was, vertrouwen en kracht verkreeg, hebben wij in Simon, de stoere visser, die later Petrus werd genoemd. Op het ogenblik dat Petrus tot de bediening werd geroepen, had men hem terecht „onontwikkeld” kunnen noemen. Vaak was hij impulsief en aanmatigend. Ofschoon Petrus gedurende des Heilands gehele bediening bij Hem geweest was, ontkende hij toch zijn verbondenheid met de Meester toen het beslissende en tragische uur van Christus' berechting was aangebroken. Na de kruisiging verkeerde Petrus enigszins in verwarring ten aanzien van de eeuwige aard van des Heilands zending; hij dacht er eigenlijk hard over om zijn visserijbedrijf maar weer op te vatten.

In weerwil van Petrus' zwakheden besepte de Heer toch dat hij, wanneer hij eenmaal het ware, eeuwige inzicht in Zijn zending verworven zou hebben, een groot en machtig leider zou zijn. Tenslotte ontving Petrus dat getuigenis van de Geest en van dat ogenblik af werd hij een krachtig leider. In plaats van weifelend en zonder zelfvertrouwen op te treden, stond hij nu in onwankelbare zekerheid pal voor zijn overtuiging, legde getuigenis af voor heersers en predikte Christus Jezus in de straten.

Ook tegenwoordig stelt Satan met allerlei middelen wanhopige pogingen in het werk om ons in verwarring te brengen en te verblinden, zoals hij Petrus gedurende die korte tijd heeft weten te verblinden. Hij hoopt dat wij zullen menen dat onze aardse bezigheden en genoegens de enige werkelijk waardevolle dingen des levens zijn. Als hij ons eeuwigheidsperspectief benevelen kan en ons er toe weet te krijgen tot elke prijs populariteit in de omgang met anderen na te jagen, te streven naar de sensaties van het ogenblik, of ons enigermate kan doen vergeten wie wij eigenlijk zijn, dan heeft hij een grote overwinning behaald in de strijd tegen onze eeuwige vooruitgang.

Anderzijds is het krachtigste aanvalswapen dat je kunt hebben tegen de macht van de boze een getuigenis waardoor je zeker weet wie je eigenlijk bent en wat je eigen mogelijkheden zijn, uit een oogpunt van eeuwigheid bezien. Er bestaat geen grotere kracht dan die welke voortvloeit uit de kennis van de opzet en bedoeling van het leven, waarbij je je tevens tegenover je ouders, je bisschop en de Heer kunt verantwoorden, dat je in ieder opzicht rein bent en waardig. Als dit zo is, dan heb je gezegevierd over hem die een groot gedeelte van de wereld er blind voor gemaakt heeft wie ze in werkelijkheid zijn en wat hun eeuwige mogelijkheden zijn. ○

SCHRIFTUUR VAN DEZE TIJD

De Leer en Verbonden

DOOR T. EDGAR LYON

Van alle Schriftuur die de Kerk bezit is de Leer en Verbonden de enige die op de benaming „Schriftuur van deze tijd” aanspraak kan maken. Het Boek van Mormon, het Boek van Mozes en het Boek van Abraham zijn weliswaar van deze tijd wat hun verschijning betreft, doch zij spreken over tijdperken uit het verre verleden, die grotendeels met het Oude Testament samenvallen. De Leer en Verbonden is echter zowel van oorsprong als van inhoud van de laatste dagen. Zij is de Schriftuur van deze bedeling van herstelling.

De Bijbel, het Boek van Mormon, het Boek van Mozes en het Boek van Abraham zijn alle waardevolle boeken; toch kan geen van deze op zichzelf beschouwd een volledig begrip van het Evangelie schenken. Wie de inhoud van de Leer en Verbonden niet kent krijgt uit al die vier schriftuurlijke boeken van vele kerkelijke leerstellingen slechts een algemene indruk. Bijvoorbeeld: onderwerpen

als priesterschap, zijn macht, organisatie en ambtelijke bevoegdheid; de doop voor de doden; de aard en het doel van het sacrament van des Heren Avondmaal; het Woord van Wijsheid als de gezondheidswet des Heren; de verplichting van ieder kerklid om zijn naaste het Evangelie te verkondigen; de graden van heerlijkheid in de toekomstige wereld; de noodzakelijkheid onszelf op godsdienstig gebied door studie en geloof te verbeteren; de leer van de eeuwigheid van het huwelijksverbond; de leer van eeuwige vooruitgang - dit alles wordt volkomen verklaard in de openbaringen van de Leer en Verbonden. Met de kennis uit deze hedendaagse openbaringen is een lid van de Kerk in staat de andere Schrifturen te bestuderen en letterlijk „tussen de regels door te lezen” en van veel de betekenis te begrijpen die voor een lezer die niet zo goed geïnformeerd is, verborgen blijft. De Leer en Verbonden heeft aldus een tweeledig doel gediend: Het openbaren van Gods woord en wil aan de mensen van deze bedeling des tijds, en de leerstellingen in onze andere Schrifturen die slechts vaag en onvolledig worden vermeld, nader te verklaren. Van alle Schriftuur is de Leer en Verbonden die, waarmede de heiligen der laatste dagen het best op de hoogte behoren te zijn.

De volgende lijst van uitgezochte afdelingen kan wellicht voor degenen die de boodschap en de geest van deze Schriftuur van deze tijd wil leren kennen, van dienst zijn:

1. *Afdeling 1.* Dit is „des Heren Voorwoord” van het boek, waarin wordt verklaard waarom de openbaringen werden gegeven en op de verantwoordelijkheid wordt gewezen die Christus de leden van Zijn Kerk heeft opgelegd.

2. *Afdeling 4.* Deze afdeling werd tot de vader van de profeet Joseph Smith gericht en daarin werd deze tot zendingswerk geroepen. Zij noemt de eigenschappen en kenmerken die een zending behoort te bezitten. Deze afdeling is een bron van inspiratie geweest voor velen die in deze bedeling door de Kerk op zending werden geroepen.

3. *Afdeling 13.* Dit korte hoofdstuk gaat over de herstelling van het Aäronische Priesterschap.

4. *Afdeling 20.* Toen de Kerkleden tot één lichaam waren verenigd hadden zij geen trakaten, geen boeken, geen Artikelen des Geloofs, noch enige andere verklaring omtrent hun geloof en gebruiken. Deze afdeling is de eerste officiële verklaring betreffende de macht, de bevoegdheid, de leer en de rechtsbevoegdheid van de Kerk. Met recht kan men deze afdeling de „Grondwet van de Kerk” noemen.

5. *Afdeling 25.* Deze afdeling heeft er veel toe bijgedragen dat vrouwen in de Kerk in leidende posities werden geplaatst en van de heiligen der laatste dagen „een zingend volk” werd gemaakt.

6. *Afdeling 42.* Als aanvulling op afdeling 20 worden hier vele vormen, ceremoniën, ordemaatregelen en kerkelijke gebruiken genoemd.

7. *Afdeling 76.* In deze afdeling die gewoonlijk „het visioen van de drie graden van heerlijkheid“ wordt genoemd, worden in werkelijkheid zeven afzonderlijke visioenen vermeld, zes ervan worden in algemene besprekingen besproken, de zevende wordt alleen genoemd.

8. *Afdeling 87.* Deze afdeling is bekend als de profetie over de burgeroorlog. Deze benaming is echter niet geheel nauwkeurig. Hoewel deze oorlog er in wordt voorspeld, wordt er tevens bij gezegd dat de burgeroorlog slechts het begin is van een lange serie oorlogen waarmee het mensdom zou worden gekweld.

9. *Afdeling 88.* Deze is een van de langste en ook een van de belangrijkste afdelingen van het boek. Zij is oorzaak van de oprichting van de „School der profeten“ en stelt een voorbeeld op onderwijsgebied dat door de Kerk gedurende haar gehele bestaan is gevolgd. Het grotere percentage van onze mensen (in de Verenigde Staten) dat middelbaar en hoger onderwijs volgt, vergeleken bij dat van het land als geheel is het resultaat van

de nadruk die in deze afdeling wordt gelegd op studeren als noodzakelijke voorbereiding voor ons zendingswerk en ons leiderschap.

10. *Afdeling 89.* Bekend als het Woord van Wijsheid. Men zou het eigenlijk veel beter „de gezondheids-wet des Heren“ kunnen noemen.

11. *Afdeling 93.* Een ieder die de levensfilosofie van de heiligen der laatste dagen tracht te begrijpen, moet deze afdeling bestuderen. Het is een uitlegging van de eeuwigheid van het leven zoals die door de profeet Joseph Smith wordt gegeven.

12. *Afdeling 107.* Dit is de grote afdeling over het priesterschap.

13. *Afdeling 121.* Hierin staat een prachtige verklaring over de macht en de geest van het priesterschap.

14. *Afdeling 130 en 131.* In deze afdelingen die uit uittreksels van toespraken van de profeet Joseph Smith bestaan, worden veel bijzondere leerstellingen van de Kerk aangetroffen, nl. die, welke haar van het historische christendom als een nieuwe herstelling van het vroegere Evangelie doen onderscheiden. ○

Dezelfde stem

Wanneer de stem en de taal van het gezag dezelfde zijn als de stem en de taal van de liefde, dan zijn gehoorzaamheid en alle andere vormen van aanvaardbaar gedrag voor een kind gemakkelijker. Wanneer wij een kind zeggen dat wij het liefhebben, betekent dat veel meer voor hem dan lievelingsnaampjes en liefkozingen, hoewel die ook welsprekend genoeg zijn. Het betekent lof voor prestaties, het toestaan om te proberen en aanmoediging om het nog eens te proberen. Het betekent het aanvaarden van langzame vooruitgang en achterwege blijven van besparing bij mislukken. Het betekent een hartelijke omhelzing, een niet verwachte glimlach. Het betekent het geven van regels en waarschuwingen om angst en leed te voorkomen. Het betekent een weloverwogen terechtwijzing, een gestilde vrees, een verrassing, een traktatie, een verhaaltje voor het naar bed gaan, een licht dat in de hal wordt aangelaten. Het betekent geduld terwijl het kind zijn weg zoekt in een wereld van volwassenen.

(Anonymus)

ZONDAGSSCHOOL

Voor iedereen

DOOR H. BRADFORD

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; . . . Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht . . .” (Leer en Verbonden 1:1, 2.)

Wij vergeten wel eens dat ieder mens een kind van onze hemelse Vader is. Alle mensen — mijn levensgezellin, mijn kinderen en de mannen en vrouwen overal ter wereld — die allen zijn mijn broeders en zusters. Het is van belang dat ieder hunner persoonlijk de gelegenheid krijgt iets te ervaren van de innerlijke groei, de zegeningen, zaligheid en verhoging en de vreugde die onze goddelijke Schepper hun heeft toegedacht.

Toch wordt die gelegenheid in deze wereld aan velen onthouden.

Een naamloze in de sneeuw¹⁾

Het begon met een tragisch voorval op een bitterkoude februari-morgen. Ik reed vlak achter de bus van Milford Corners, zoals ik dat meestal deed op weg naar school als het 's morgens gesneeuwd had. Opeens zwenkte de bus naar rechts en kwam plotseling tot stilstand bij het hotel waar hij niets te maken had en ik ergerde me omdat ik zo onverwachts moest stoppen. Er kwam een jongen de bus uit slingeren, die wankelend en strompelend een paar passen deed en toen op de besneeuwde berm aan de kant van de weg ineenzakte. De buschauffeur en ik bereikten hem op hetzelfde ogenblik. Zijn smalle, ingevallen gezicht stak zelfs tegen de sneeuw nog wit af.

„Hij is dood,” fluisterde de chauffeur.

Het drong niet dadelijk tot me door. Ik wierp even een vluchtige blik op de verschrikte jonge gezichtjes, die vanuit de schoolbus op ons neerstaarden. „Een dokter! Vlucht! Ik zal wel even oppellen in 't hotel . . .”

„Heeft niet. Ik zeg u immers dat-ie dood is.” De buschauffeur keek neer op de roerloze gestalte van de jongen. „Heeft niet eens gezegd dat-ie zich niet goed voelde,” mompelde hij. „Tikte gewoon even op mijn schouders en zei heel rustig: ‚Pardon. Ik moet er bij het hotel uit.’ Dat was alles. Beleefd en alsof hij zich verontschuldigen moest.”

Op school bedaarde het giechelende, schuifelende ochtendrumoer, zodra het nieuws als een lopend vuurtje door de gangen ging. Ik kwam voorbij een troepje dicht opeengedromde meisjes. „Wie was 't? Wie is er op weg naar school dood neergevallen?” hoorde ik één van hen half-fluisterend vragen.

„k Weet niet hoe hij heet; een of ander jochie uit Milford Corners,” luidde het antwoord.

„Ik heb die jongen niet eens gekend”

Zo ging het ook ongeveer in de onderwijzerskamer en in het kantoor van het schoolhoofd. „Ik zou het op prijs stellen als u het aan de ouders zou gaan vertellen,” zei het schoolhoofd tegen mij. „Ze hebben daar geen telefoon en er moet trouwens toch eigenlijk iemand van de school persoonlijk heengaan. Ik zal wel even voor u waarnemen.”

„Waarom juist ik?” vroeg ik. „Zou het niet beter zijn als u dat zou doen?”

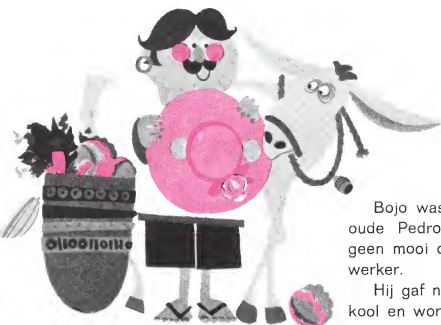
„Ik heb die jongen niet eens gekend,” gaf het schoolhoofd effen toe. „Bovendien heeft hij u verleden jaar nog als zijn lievelingsleraar genoemd.”

Ik reed door sneeuw en kou de slechte bergweg af naar de boerderij van de Evans en dacht na over de

1 „Cipher in the snow” van Jean E. Mizer, artikel opgenomen in National Education Association Journal, 53ste jaargang, pag. 8-10. Dit verhaal werd bekroond met de eerste prijs van \$ 1000.— in de schrijfwedstrijd voor onderwijzers van 1964. Het is een ware geschiedenis, doch de namen van personen en plaatsen zijn veranderd. (Overgenomen met toestemming van de auteur.)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MAART 1969

Een verhaal uit Spanje

De hoed van Bojo

DOOR SOLVEIG PAULSON RUSSELL

Bojo was een ezeltje dat aan de oude Pedro toebehoorde. Het was geen mooi dier, maar wel een harde werker.

Hij gaf niets om de zware korven kool en wortelen die hij op marktdagen naar het dorp moest sjouwen. Het deerde hem niet dat de andere ezels van het dorp nieuwere korven droegen dan de zijne of dat hun halsters waren versierd met spijkerkoppen die glommen als zilver.

Hij was er best mee tevreden dat zijn eigen halster van gewoon touw was gemaakt. Bojo was blij dat hij maar een doodgevoorn, eenvoudig, onopvallend ezeltje was met een goedgehartige baas. Dat wil zeggen, hij was gelukkig en tevreden totdat de oude Pedro die malle strooien hoed op Bojo's kop zette.

Dat kwam zo: Die zomer scheen de zon buitengewoon heet en Bojo hield niet van die hitte bovenop zijn kop, die maakte dat zijn knipperende ogen telkens wilden dichtvallen. Die zon maakte dat hij zijn kop tot laag bij de grond liet hangen of hem

in elke struik of schaduw wilde steken die hij onderweg kon vinden.

Ook voor de oude Pedro was de zon heet, maar die bond een zakdoek om zijn hoofd en zei: „Ik moest eigenlijk een grote strooien hoed hebben om mijn hoofd te beschutten, maar voor zo'n buitensporigheid heb ik toch geen geld genoeg. Al het geld dat wij met de kool en de worteltjes verdienen moeten we besteden aan voedsel en brandstof voor de winter. Een strooien hoed is iets dat je alleen op hete zomerdagen nodig hebt, is dat niet zo, Bojo?”

Toen keek hij nog eens opmerkzaam naar Bojo, die zijn ogen had toegesnepen tegen de verblindende zonnegloed en de oude Pedro zei: „Vergeef me, Bojo! Wat een egoïst ben

ik toch om alleen maar aan mijn eigen hoofd te lopen denken. Jij bent degene die een hoed nodig heeft. Jij staat immers altijd buiten. Bojo, ik zal proberen een hoed voor jou te krijgen.”

Met een ruk beurde Bojo zijn kop omhoog en zijn ogen gingen wijd openstaan bij gepraat over een hoed. Hij wilde geen hoed. Het idee alleen al dat hij daar op het marktplein zou moeten verschijnen met een hoed op zijn kop, deed Bojo huiveren, zelfs in die hitte. Geen enkele andere ezel die hij ooit had gezien droeg een hoed. Ik zou er belachelijk mee uitzien, dacht hij. De andere ezels zouden lachen en „ia” balken en wat zouden ze hem bespotten en honend grinneken achter zijn rug! O, dacht hij,

ONI EN DE KIKKERS

Een Japans spelletje

Dit aftikspelletje kan zowel buiten als binnenshuis worden gedaan met vier tot twaalf spelers.

Met een stokje in de grond of met krijt op de vloer worden eerst de omtrekken getekend van een grote, onregelmatig gevormde vijver. Maak de omtrekken van de vijver heel onregelmatig, waarbij zich op verschillende plaatsen landtongen uitstrekken tot midden in de vijver.

Eén van de spelers wordt tot Oni gekozen. Hij moet aan de buitenkant van de vijveromtrek, m.a.w. „op het droge”, blijven. Alle andere kinderen springen in de vijver en stellen de kikkers voor. Oni mag niet in de vijver springen. De kikkers mogen niet

uit het water op het land springen.

Oni loopt hard om de vijver heen. Hij mag ook op de smalle strookjes land lopen die in de vijver uitsteken. Hij probeert één van de kikkers af te tikken door vanaf het land in de vijver te reiken. Hij mag daarbij niet in het water stappen.

Als Oni vlug genoeg is, kunnen alle kikkers in één gedeelte van de vijver bijeengedreven worden en dan zal hij er wel één van kunnen raken.

Als een kikker is afgetikt, moet hij de vijver uit.

De kikker die als laatste wordt afgetikt heeft het voorrecht de volgende Oni te zijn. ○

ik hoop maar dat die oude Pedro dat malle idee vergeet.

Maar de oude Pedro vergat het niet. Hij werkte harder dan ooit om grotere kolen en wortelen te kunnen verbouwen en toen ze de eerstvolgende twee marktdagen weer naar het dorp gingen, haalde de oude Pedro zijn broekriem wat aan en at 's middags niets om geld voor die hoed te kunnen uitsparen en natuurlijk kocht hij er toen ook een.

De hoed had een hoge bol en de rand was licht en breed. Voorzichtig knipte de oude Pedro twee gaten in de rand, zodat Bojo zijn oren daar doorheen kon steken. Als Bojo had kunnen praten, dan zou hij de oude Pedro hebben toegeschreeuwd: „Och, nee! Toe zet me die hoed toch niet op! Laat dat alstublieft!”

De oude Pedro ging een stapje achteruit en zei met een glimlach: „Daar zul je wel gemak van hebben, vriendje!”

Bojo had er inderdaad gemak van. Die hoed hielp prachtig tegen de hitte en de gloed van de zon, maar toen hij zijn eigen spiegelbeeld zag weerkaatst in het water van de drinkbak, verzuchtte hij: „Ik zie er uit als een stomme ezel! Oude Pedro is er zo mee in zijn schik dat het een schandaal is te proberen die hoed kwijt te raken, nadat hij zich ervoor heeft opgeofferd om hem te krijgen, maar ik moet het toch proberen; ik kan zo toch niet naar de markt gaan!”

Toen schuurde Bojo met zijn kop langs de wilgenstruiken. Telkens en telkens weer wreef hij de rand van zijn hoed tegen de takken. Die rand ging op en neer en tenslotte brak hij aan de kant en er ontstond een scheur in de rand. „Ik zal hem er wel afslijten,” zei Bojo.

Toen de oude Pedro die gescheurde rand echter zag, maakte hij een hoepeltje van ijzerdraad rondom de rand, zodat die niet meer zou slijten.

Toen stootte Bojo de hoed van de haak waaraan hij 's nachts werd opgehangen. Hij draaide net zo lang in zijn stal heen en weer totdat hij de hoed met de scherpe hoef van zijn ene achterpoot kon bereiken en maakte een gat in de bol door er op te trappen, maar toen bleef die hoed aan zijn poot vastzitten en moest hij zo hard trappen om hem er af te krijgen dat de hoed een eind wegvloog en buiten het bereik van zijn hoeven terechtkwam.

„Kijk, kijk, je hoed is gevallen en je moet er op getrapt hebben,” zei de oude Pedro de volgende morgen. „Maar dat hindert niet, dan steek ik wel een bloem in dat gat en dan is er bijna niets meer van te zien.”

Zo gezegd, zo gedaan. Toen had Bojo een strooien hoed met voorop een grote rode bloem.

Terwijl de oude Pedro bezig was de korven op te laden, probeerde Bojo de rand van zijn hoed naar beneden te trekken, zodat hij hem met zijn tanden kon vastpakken, maar hoe hij zijn kop ook op en neer liet knikken en zijn oren heen en weer bewoog, waarbij hij zijn bovenlip zo ver mogelijk optrok, die hoed wilde niet binnens zijn bereik komen. Hij wiebelde met zijn kop mee, hoe hij ook snoof en zich uitrekte.

„Och, je hebt zeker jeuk aan je neus,” zei de oude Pedro en hij krabbelde zachtjes aan Bojo's neus.

„'t Geeft allemaal niets! Het baat me geen zier! Ik ontkom toch niet aan die hoed. Nu zal ik het hoongelach van de andere ezels wel moeten verdragen.” Bojo zuchtte en liet zijn

kop hangen toen hij op weg naar de markt ging.

Inderdaad giehielden de andere ezels. Ze lachten en grinnekten, hoewel hun bazen dachten dat ze alleen maar een vrolijke bui hadden. „Kijk daar eens! Heb je ooit zo iets gezien? Wat doet zo'n verwaand schepsel nu op onze alledaagse markt? Een ezelskop met een hoed op! Ha-ha-ha! Een hoed op een ezelskop! Is er soms ergens circus? Wat heeft die Bojo een gekke baas!”

Bojo had zich zoveel mogelijk gedeckt gehouden, maar toen hij de andere ezels zo kleinerend over de oude Pedro hoorde spreken, hief hij zijn kop op en ging trots voor de andere ezels staan. Luid balkte hij: „Dwazen! Jullie hebben geen van allen een baas die zichzelf iets zou ontzeggen en aan het gemak van zijn ezelskop zou denken! Ik ben er trots op de hoed te mogen dragen die de oude Pedro mij uit liefde heeft gegeven!” En hij stampte met zijn voeten, welfde trots zijn hals en richtte zich heel hoog op.

De andere ezels werden er stil van. Ze keken elkaar vragend aan.

Terwijl ze daar zo stonden, kwam opeens de burgemeester van het dorp met zijn dochtertje op hen af. Het kleine meisje keek heel even naar Bojo en holde toen naar hem toe. „Deze is het, vader,” riep ze. „Dit ezeltje met dat hoedje op is het die ik uitkies om de bloemen van ons dorp te dragen in de optocht voor de koning. Laat hij het mogen zijn!”

De burgemeester glimlachte. „Ja,” zei hij, „een ezelskop wiens meester genoeg van hem houdt om hem een hoed te geven, moet wel een verdienstelijk beest zijn. Het is al lang geleden sinds ik voor het laatst een ezelskop een hoed heb zien dragen, maar heel vroeger gaven alle goede meesters hun lastdieren een dergelijke beschutting voor de zon. Deze zal het zijn.”

Zo gingen Bojo en de oude Pedro naar de koninklijke optocht met korven vol bloemen uit het dorp en Bojo liep zo trots mee in de stoet dat de bloem die in zijn hoed stak op en neer danste alsof ze voor de toeschouwers boog.

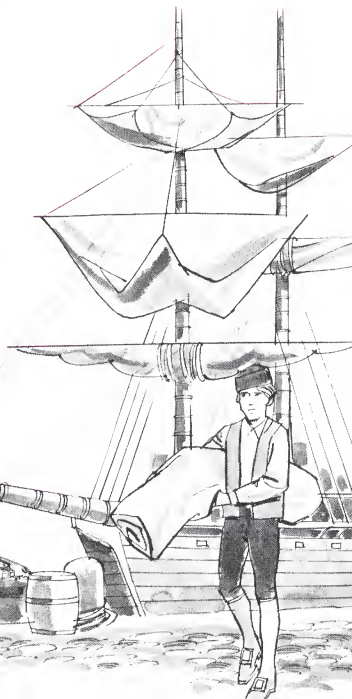

IN DE HAVEN

DOOR MADELINE ECCARDT

Christoffel Weber sleepte zich moeizaam voort langs de met keien geplaveide straat in een kleine Noorse zeehaven. Hij was bezig een zwaar scheepszeil naar de reparatiewerkplaats van kapitein Foster te sjouwen. Dit had de jongen gehaald op de „Maryann“, een zeilschip dat werd gebruikt voor de opleiding van cadetten van de koninklijke marine. Hij zou het gescheurde zeil verstellen en het dan weer terugbrengen.

Terwijl hij zich een weg naar de reparatiewerkplaats baande, drukte Chris het zeil steeds dichter tegen zich aan. Toen deed hij de verweerde deur open en stapte naar binnen.

„Ik hoorde wel hoe die cadetten je weer plaagden,” zei kapitein Foster. „Trek je maar niets van hen aan, hoor.” Voegde hij er aan toe, een witte haarlok van zijn voorhoofd wegstrijkend. „Op een goede dag zul je wel bewijzen dat je even dapper bent als je vader.”

Chris ging aan zijn werkbank zitten en begon zorgvuldig aan het gescheurde zeil te werken. Terwijl hij het zeildoek met forse, gelijkmatige steken dichtnaaide, dacht hij na over zijn vader. Kapitein Weber had, toen Chris nog maar elf was, een medaille voor betoonde moed ontvangen. Hij kon zich de woorden nog herinneren die de koning had uitgesproken, terwijl hij zijn vader de onderscheiding op de borst speldde, nl.: „U bent de dapperste man die de zeven zeeën ooit heeft bevaren.”

Het liefst van alles ter wereld wilde Chris evenals zijn vader naar zee gaan, maar toen zijn vader van één van zijn reizen niet was teruggekeerd, had hij zijn droom vaarwel moeten zeggen. Nu was het zijn taak voor zijn jongere broertje te zorgen en 's middags werkte hij in de reparatiewerkplaats voor kapitein Foster.

„Ben jij niet de zoon van kapitein Weber?” vroeg een man, die met grote stappen de werkplaats binnentrad met een gescheurd zeil in zijn geweldige handen.

„Ja,” antwoordde de jongen niet zonder trots.

„De dapperste man in Zijner Majesteits marine,” ging de vreemdeling voort, terwijl hij eerbiedig het hoofd schudde. „Zeg eens, waarom ben jij dan geen cadet bij de marine?” vroeg hij, het zeildoek aan Chris overhandigend.

„Mijn broertje en zusje moeten

toch iemand hebben om op hen te passen, terwijl mijn moeder naar haar werk is,” legde de jongen beleefd uit.

„Zo dadelijk komt de koning met zijn zoontje,” zei de man bij het verlaten van de werkplaats.

Chris repareerde vlug en handig de kleine scheur.

„Breng dat zeil maar terug naar de 'Maryann' zodra je klaar bent,” zei kapitein Foster. „Daarna heb je de rest van de middag vrijaf.”

„Daar zal ik voor zorgen,” stemde de jongen gretig toe. „Misschien zie ik de koning dan nog wel,” lachte hij en haastte zich de deur uit.

Na het zeil te hebben afgeleverd, liep hij met grote stappen het schip af om zich aan te sluiten bij de menigte die de koning stond op te wachten. Hij had altijd in dit havenstadje gewoond. De schepen die de haven in en uit voeren waren als oude vrienden. Als betoverd keek hij toe hoe de voor anker liggende „Maryann” elegant op de golven wiegelde. Chris liep een paar meter achteruit om het vaartuig beter te kunnen bekijken.

De jongen werd door vreugde overstelpt toen hij de koning uit het fraai bewerkte rijtuig zag stappen. Enige ogenblikken later sprong het vijfjarige prinsje uit de koets. Het kereltje klauterde aan boord van de „Maryann” en ging daar staan kijken naar de dingen die komen zouden.

De koning begon nu te spreken. Chris staarde hem vol bewondering aan.

De koning had nog maar enkele woorden gezegd, toen er een schrille kreet weerklonk. Zich wanhopig aan de scheepsboom vastklampend die boven het water hing, spartelde daar het kleine prinsje! De menigte snakte ontzet naar adem! Iedereen scheen

verstijfd van afgrijzen! Niemand kon een vin verroeren!

Daar hij toevallig het dichtst in de buurt stond, wist Chris meteen dat hij snel zou moeten handelen, anders zou de prins in het water vallen. Voorzichtig leunde hij over de reling. Hij voelde hoe het hout onzacht in zijn maagstreek duwde. Hij zoog zijn adem in en strekte zich uit.

Het prinsje was te bang om zich te bewegen. Chris kon hem niet bereiken zonder op de boom te klimmen. Zou deze het extra gewicht kunnen dragen? Zou die boom in tweeën breken voordat hij het kind kon bereiken? Voorzichtig schoof Chris hand over hand langs de boom. Halverwege het einde stak hij zijn arm uit en omvatte het koninklijke kind. Hoewel hij zelf over zijn gehele lichaam trilde, hield Chris het prinsje stevig vast.

„Er kan je nu niets meer gebeuren,” zei hij zachtjes, terwijl hij de jongen het fluitje overhandigde dat hij voor Eric had gemaakt. Iemand nam vlug het prinsje uit zijn armen over en droeg het jongetje naar de hut van de kapitein.

Chris slaakte een zucht van verlichting tijdens zijn terugtocht naar de reparatiewerkplaats. Toen hij bemerkte dat zich daar een menigte had verzameld, versnelde hij zijn pas. Misschien had kapitein Foster zijn hulp nodig. Toen hij naderbij kwam waken de mensen achteruit.

De stem van de koning dreunde: „Waarom heb je de 'Maryann' verlaten, Christoffel Weber?”

„Ik behoor hier in de zeilmakerswerkplaats thuis,” zei de jongen, terwijl hij zijn ogen neersloeg en een buiging maakte voor de koning.

„Ben jij niet de zoon van kapitein Weber, de dapperste zeeman in mijn koninkrijk?”

Christoffels hart bonsde heftig: De koning herinnerde zich zijn vader nog!

„Jij bent waarlijk zijn zoon,” vervolgde de koning, „en in alle opzichten even dapper als je vader.”

De menigte hief een gejuich aan. Met opgeheven handen om stilte verzoekend, ging de koning voort: „Vanaf dit ogenblik, Christoffel Weber, behoor jij thuis bij de andere cadetten van de marine op de 'Maryann'.”

„Maar hoe moet het dan met mijn broertje en zusje?” vroeg de jongen bedeesd.

„Die krijgen wel iemand anders om op ze te passen.”

Chris glimlachte. Zijn gezicht werd verhelderd door blijdschap. Eindelijk zou hij de zeebries voelen, die stoeide over het dek van de 'Maryann'. En wat nog belangrijker was, hij zou nu zijn land gaan dienen, evenals zijn vader voorheen.

Het geheim van de vlinderbandiet.

DOOR MURRAY T. PRINGLE

Slot

„Vroeg of laat mist iemand ons wel en komt dan kijken.“

„Maar intussen gaat die boef er vandoor!“

„Toch vreemd, peinsde Danny.

„Ik heb geen auto horen wegrijden.“

Op dit moment werd de voordeur weer geopend. Was dat Benton? Waarom was hij teruggekomen? Een plotselinge huivering van angst overviel Danny. Toen riep een vreemde stem: „Heidaar, kinders! Zitten jullie hier nog ergens in huis?“

Danny, Pat en Pam gilden allemaal tegelijk en het volgende ogenblik werd er een stoel weggesleept en vloog de deur open. Er stond een vreemde man voor hen.

„Wie bent u?“ vroeg Danny.

„'t Is in orde jongen,“ antwoordde

de vreemdeling, terwijl hij een zilveren politiepenning liet zien. „Ik ben een agent van politie. De commissaris wist dat je bezig was te proberen die museumdiefstallen op te helderen. Nu dacht hij dat we je maar liever in de gaten moesten houden om ervoor te zorgen dat je niet in moeilijkheden verzeild zou raken.“

„Wij weten wie de vlinderbandiet is!“ schreeuwde Pam. Dat is meneer Benton.“

„Ja,“ viel Pat haar bij, „en hij heeft een schatgraverskaart en weet waar het geld ligt en hij gaat er nu meteen mee vandoor!“

„O nee, dat doet-ie niet,“ glunderde de politieagent. „Op dit moment zit hij buiten in mijn auto, aan het stuurwiel vastgeboeid. Ik ben jullie achterna gegaan, jongens, en heb gewacht. Toen ik hem alleen naar buiten zag komen en de deur op slot zag doen om weg te gaan met een schilderij en een spade onder zijn arm, kwam me dat verdacht voor en dus heb ik hem aangehouden.“

„Ik ben blij dat te horen!“ riep Pat uit.

„Jullie moeten mee naar het hoofdbureau en ons alles vertellen wat je van dit geval afweet,“ zei de politieagent.

Toen hij met de kinderen het huis verliet en ze naar de politiewagen liepen, konden ze meneer Benton, alias de vlinderbandiet zien zitten, met handboeien aan het stuurwiel vastgeklonken. Hij zag er heel ongelukkig uit.

„Wat gaan ze nu met meneer Benton doen?“ wilde Pam weten.

„Met hem?“ zei de politieagent. „Die daar is een heel slechte 'vlinder' die wel een hele tijd zal worden opgesloten.“

(Einde)

jongen Cliff Evans. „Zijn lievelingsleeraar!” dacht ik. „Hij heeft in al die twee jaar nog geen twee woorden tegen me gezegd!” Ik kon mij hem nog heel goed voor de geest halen, zoals hij daar 's middags bij mijn literatuurlus helemaal achteraan op de laatste bank zat. Hij kwam altijd in zijn eentje binnen en ging ook in zijn eentje het lokaal weer uit. „Cliff Evans,” mompelde ik zachtjes voor me heen, „een jongen die nooit praatte.” Ik dacht een ogenblik na. „Een jongen die ook nooit lachte. Ik heb hem nooit één keer zien lachen.”

De grote boerenkeuken was helder en warm. Op de een of andere manier flapte ik mijn jostjiding er uit. Mevrouw Evans greep zich met nietsziende ogen aan een stoel vast. „Hij heeft er nooit iets van gezegd dat-ie ziek was.”

Zijn stiefvader snoof verachtelijk. „Hij het nergens nooit niks van gezegd sinds ik hier ben komen wonen.”

Mevrouw Evans duwde een pan achterop de kachel en begon haar schortbanden los te maken. „Hé, wacht es ege,” snauwde haar man. „Ik mot toch ete voordat ik naar de stad ga. We kenne d'r nou toch niks meer an doen. As Cliff niet zo'n stille was geweest, dan had-ie ons wel verteld dat-ie zich niet lekker voelde.”

„Je bent een nul!”

Na schooltijd zat ik in het kantoor en staarde mistroostig naar de voor mij uitgespreide papieren. Ik moest het dossier van de overledene afsluiten en een stukje „in memoriam” voor de schoolkrant schrijven. De bijna onbeschreven velletjes papier die voor mij lagen schenen te spotten met mijn pogingen daartoe. Cliff Evans, die nooit wettig was geadopteerd door zijn stiefvader en vijf kleine halfbroertjes en -zusjes. Deze uiterst karige gegevens en de rapporten met de lage cijfers waren al wat de stukken te bieden hadden.

Cliff Evans was stil en zwijgzaam 's morgens de schooldeur binnengekomen en er 's avonds weer uitgegaan. Dat was alles. Nooit was hij lid van een club geweest. Hij had ook nooit in een team gespeeld. Hij had nooit een functie in het schoolleven vervuld. Zo ver ik wist was hij nooit eens vrolijk en luidrechtig te keer gegaan, zoals iedere andere jongen. Eigenlijk was hij helemaal nooit iemand geweest.

Hoe leg je het aan om van een jongen een nul te maken? De schoolrapporten wezen het uit. De aantekeningen die de onderwijzers van de eerste en tweede klas daarin hadden gemaakt, luiden als volgt: „Lief, verlegen kind”; „bedeesd, maar leergierig.” In de derde klas waren ze echter toe de aanval overgegaan. De een of andere leraar had met een mooi, vast handschrift in zijn rapport vermeld: „Cliff wil niet praten. Werk niet mee. Leert langzaam.” Daarna waren de andere academische schappen over de dam gekomen met opmerkingen als: „dom”; „traag van begrip”; „laag I.Q.” Ze kregen gelijk. In de negende klas stond het I.Q. van die jongen op 83 genoteerd, maar in de derde klas was zijn I.Q. nog 106 geweest. Pas in de zevende klas was de stand gedaald tot beneden de 100. Zelfs verlegen,

bedeesde, lieve kinderen hebben nog een zekere veerkracht. Het kost tijd om hen te breken.

Ik liep stampvoetend naar de schrijfmachine en schreef een woest rapport dat uitwees wat het onderwijzer Cliff Evans had gedaan. Een exemplaar van dit verslag kwakte ik nonchalant neer op de schrijftafel van het schoolhoofd, het andere stopte ik in het droeve versleten dossier. Nijdig smakte ik de deur achter mij dicht, maar mijn stemming werd er niet beter op. Een kleine jongen bleef me steeds achternalopen, een jongen met een smal, bleek gezicht; een spichtige jongen met een verschoten broek aan en met grote ogen, die lang hadden gekeken en gespeurd en die toen gebroken waren.

Ik kon wel raden hoe vaak hij bij een spel het laatst was gekozen om zich bij één der partijen aan te sluiten, hoeveel kinderlijke fluistergesprekken hem hadden buitengesloten, hoe vele malen hij niet was gevraagd. Ik kon als het ware de gezichten zien en de stemmen horen die telkens en telkens weer zeiden: „Je bent stom. Je bent een sufferd. Je bent een nul, Cliff Evans, een vent van niks.”

Een besluit en een moeilijke opgave

Een kind is een goedgelovig schepsel. Ongetwijfeld geloofde Cliff wat ze van hem zeiden. Plotseling werd het me allemaal heel duidelijk. Toen er tenslotte voor Cliff Evans totaal niets was overgebleven, zakte hij in elkaar op een besneeuwde berm en ging heen. De dokter mocht als doodsoorzaak dan „hartverlamming” vermelden, dat veranderde voor mij niets aan de zaak.

Wij konden in de hele school geen tien leerlingen vinden die Cliff goed genoeg hadden gekend om als zijn vrienden de begrafenis bij te wonen. Het leerlingenbestuur en een comité uit de eerste klas gingen dus in groepsverband naar de kerk en trokken uit beleefdheid een droevig gezicht. Samen met hen woonde ik de dienst bij en zat al die tijd met een ijsklomp in mijn borst, terwijl er een gewichtig besluit in mijn binnenste rijpte.

Ik heb Cliff Evans nooit kunnen vergeten en dat besluit evenmin. Jaar op jaar, klas na klas is dit mij een spoorzaam geweest. Ieder nieuw schooljaar kijk ik opmerkzaam de rijen langs, naar de onbekende gezichten. Ik zoek naar gesluierde ogen of lichamen die onderuitgezakt in een bank zitten in een verre, vreemde wereld. „Kijk eens hier, kinderen” zeg ik dan in stilte, „misschien is dit het enige dat ik dit jaar voor jullie kan doen, maar geen van jullie mag hier als een nul of een nietsnut vandaan komen. Ik zal voor jullie werken of vechten tot het bittere einde, desnoods de strijd aanbinden met de maatschappij en het schoolbestuur, maar ik wil niet één van jullie hier uit laten komen met de gedachte dat hij een nul is.”

Meestal — niet altijd, maar meestentijds — is me dat dan ook gelukt.

Geef iedereen waar hij recht op heeft

Hoe is dit beginsel, waarbij wij er van uitgaan dat wij iedereen de kansen moeten geven waar hij recht op

heeft, van toepassing in ons leven? Laat ons eens na- gaan welke toepassingsmogelijkheden er zo al zijn:

Vergelijkingen maken. Bedenk ik als ouder dat hoe- wel alle kinderen in velerlei opzicht aan elkaar gelijk zijn, ieder kind toch ook bepaalde karaktereigenschap- pen heeft, waardoor het zich van andere kinderen on- derscheidt? Onlangs vertelde een leerling mij dat zijn ouders hem voortdurend herinnerden aan de schitteren- de prestaties van zijn oudere broer, die op scheikun- dig gebied een nationale autoriteit is. Deze jongere zoon heeft niet dezelfde gaven als zijn broer, maar hij heeft wel degelijk andere capaciteiten. Zijn ouders zou- den deze zoon een grote dienst bewijzen door hem deze sluimerende talenten te laten ontdekken en tot hun recht te doen komen, en hem te aanvaarden zoals hij is, onverschillig of hij ooit beroemd zal worden of niet. Komt iemand geen ere toe als hij probeert alles naar zijn beste vermogen te doen?

Algemene aanvaarding op grond van de goddelijke afkomst van ieder mens. In de wereld verleent men af- zonderlijke personen vaak bijval of onthoudt hun die, al naar de positie die zij bekleden.

Eens reed ik met een vriend in zijn auto mee om een vergadering te bezoeken. Na afloop van die vergadering deelde hij mij mede dat hij een envelop moest afgeven bij een bekende figuur in de Kerk. „Het kost me maar een ogenblikje om hem die envelop te overhandigen. Vind je het erg even te moeten wachten?“

„Natuurlijk niet,“ antwoordde ik.

Het was een koude winteravond en hij had de auto- sleutels met zich meegenomen, zodat het mij onmogelijk

was de motor te starten en zo de verwarming aan te zetten.

Er gingen vijf minuten voorbij, toen een half uur, een uur en tenslotte werd het anderhalf uur.

Toen hij terugkwam, zei hij: „Kom, nu kunnen we gaan.“

Ik kende hem al lang en wij waren goede vrienden, zodat ik mij meende te kunnen veroorloven op te mer- ken:

„Begrijp me niet verkeerd alsjeblieft,“ zei ik, „maar ik wilde je graag iets vragen. Het betreft een beginsel dat voor mij van groot belang is.“

„Zeker,“ zei hij. „Wat wilde je weten?“

„Veronderstel eens,“ hernam ik, „dat een voorname kerkelijke functionaris in de auto had zitten wachten, terwijl jij die envelop gij bezorgen. Zou je hem hier dan ook anderhalf uur lang hebben laten zitten?“

In de ogen van onze hemelse Vader is iedere ziel van betekenis. De Heiland heeft eens gezegd:

„Worden niet twee musjes om een penningken ver- kocht? En niet één van deze zal ter aarde vallen zonder uw Vader... Vreest dan niet; gij gaat vele musjes te boven.“ (Mattheüs 10:29,31.)

Of, anders gezegd:

„Wat dunkt u, indien enig mens honderd schapen had, en een uit dezelve afgedwaald ware, zal hij niet de negen en negentig laten, en op de bergen heengaande, het afgedwaalde zoeken? Alzo is de wil niet uws Vaders, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga.“ (Mattheüs 18:12, 14.)

Zijn zorg, Zijn zegeningen, Zijn liefde gelden voor iedereen. ○

Gezamenlijke opzeggingen voor april 1969

Leergang 10:

(Met deze tekst herinnert Paulus ons eraan dat een ieder van ons bij zijn opstanding de heerlijkheid ontvangt die hij hier op aarde verdiend heeft.)

„Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster.“

„Alzo zal ook de opstanding der doden zijn.“

— 1 Kor. 15:41-42.

Leergang 18:

(In deze tekst beschrijft Alma het wonder van de opstanding, nl. dat alleen die geleefd hebben en gestorven zijn een onsterfelijk lichaam zullen ontvangen dat volmaakt is.)

„De geest zal met het lichaam worden herenigd en het lichaam met de geest; ja, ieder lichaamsdeel en gewricht zal met zijn lichaam worden herenigd; ja, zelfs niet één haar van het hoofd zal verloren gaan, maar alle dingen zullen in hun eigen en volmaakte gedaante worden hersteld.“

— Alma 40:23.

AVONDMAALSOPZEGGINGEN

Senior-zondagsschool

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.“

(Johannes 17:3)

Junior-zondagsschool

De Heiland zeide: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“

(Johannes 14:15)

Darwin K. Wolford

DOOR LOUISE W. MADSEN

Het zijn juist de kleine dingen, waar het op aan komt

„Kleinigheden vervolmaken iets, maar volmaaktheid is geen kleinigheid,” gaf Michelangelo eens ten antwoord aan een vriend, die zich verwonderd afvroeg waarom hij zoveel tijd besteedde aan de vervolmaking van zijn standbeelden. De uren die hij doorbracht met het bijwerken en polijsten, het verzachten van gelaatstreken of het accentueren van de kracht van spieren, het verhogen van de uitdrukking van lippen of van de energie van ledematen, leidden tot het ontstaan van meesterstukken van duurzame schoonheid en majesteit.

Wij kunnen nooit precies weten wat in ons leven de kleine of de grote gebeurtenissen zijn, of welk woordje dat wij zeggen of welke handeling die wij verrichten ons van koers zal doen veranderen of wijziging zal teweegbrengen in de indruk die anderen van ons hebben. Bij het streven naar de volmaaktheid die onze Vader ons graag wil doen bereiken, zijn zowel de kleine als de grote dingen van betekenis en bepalen voor ons de richting.

Op die kleine dingen, die alle te zamen onze persoonlijkheid vormen, komt het aan. Kleine onvolkomenheden verminderen de waarde van een overigens prachtig werkstuk. Een wanklank, één enkele dissonant in een symfonie, een uit de toon vallende penseelstreek in een schilderij, een scherpe stem in een koor, een schel kleurtje op de verkeerde plaats aangebracht, allemaal kleine dingen, maar toch belangrijk genoeg om dit alles zijn grootste schoonheid te ontnemen. Op dezelfde wijze verhanderen onvolkomenheden in iemands karakter hem om de in hem sluimerende mogelijkheden tot volle ontplooiing te brengen.

In de ogen van een toeschouwer schijnen kleine dingen van grote betekenis te zijn. Kleine onbeleefdheden, ook al maken deze geen deel uit van ons gewone gedrag, doen ons in iemands achtig dalen. Zo kan een gastvrouw op een prachtig opgezet feestje de hele sfeer bederven door één onaardige daad of onvriendelijk gebaar of door een te star vasthouden aan haar eigen plannen om rekening te houden met een wijziging van het programma of de komst van een onverwachte gast. Het is kenmerkend voor een dame dat zij ook in tijden van spanning voortdurend beminnelijk blijft en haar kalmte weet te bewaren.

Een liefelijk uiterlijk kan door één onaantrekkelijk detail worden bedorven. Er zijn vrouwen die al te zeer

geneigd zijn geen aandacht te besteden aan de indruk die zij te allen tijde maken en die te vlug klaar staan met een verontschuldiging voor hun onverzorgd uiterlijk, omdat het zoveel tijd kost om zich goed te verzorgen, vrouwen die zich te weinig om hun uiterlijke verschijning bekommeren om zich bewust te zijn van het onbehagen dat dit veroorzaakt. Voor iedere gelegenheid behoorlijk gekleed te zijn ligt mogelijkerwijze binnen ieders bereik, maar toch wordt dit maar al te vaak niet nodig geacht. Een dame is altijd op deze dingen bedacht.

Een krijsende stem of een boze blik of gebaar bij het terechtwijzen van een kind laat een miserabele indruk achter. Het gedrag van een onnadenkende moeder stemt diegenen die er getuige van zijn verdrietig en gedeprimeerd. In enkele ogenblikken van onverstandig optreden worden blijvende indrukken gevestigd.

Het wordt in deze dagen van zgn. „ongedwongen” levenswijze steeds duidelijker dat er grote behoefte bestaat aan meer hoffelijkheid, dat er meer aandacht moet worden besteed aan fijne manieren, dat men meer verlangen moet koesteren naar een elegante levensstijl en dat wij ons er meer om moeten bekommeren of ons gedrag wel aanvaardbaar is. Misschien zijn dit allemaal maar kleine dingen, maar ze helpen ons de volmaaktheid te benaderen.

Fijngevoeligheid is een zeer bewonderenswaardige eigenschap, die moet worden nagestreefd. Fijngevoeligheid is een onzelfzuchtige poging omzich in te denken hoe iemand anders zal denken, handelen en voelen. In wezen gaat het er om zich aan te passen aan hetgeen men hiervan weet. Zij die zich deze goede hoedanigheid hebben eigen gemaakt kunnen goed met anderen opschieten, werken inspirerend op hun zelfvertrouwen en versterken zodoende hun eigen persoonlijkheid. Fijngevoeligheid is één van die „kleinigheden” die van groot belang zijn.

De Heer beoordeelt ons naar de kleine dingen. Tot de goede en getrouwe dienstknecht zeide Hij: „... over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten; ga in, de vreugde uws heeren.” (Mattheüs 25:21.) Het vermogen om de puntjes op de i te zetten en rekening te houden met al die kleinigheden veredelt ons karakter en maakt ons prettig in de omgang. ○

Voor **JEUGD** van de
de Kerk

Wat is 't gebed?

DOOR DENNIS DRAKE

Het gebed is een samenspraak en geen alleenspraak. Het opent een geestelijke verbindinglijn tussen de mens en zijn onsterfelijke Leidsman. President McKay zegt dat het gebed „een boodschap van de ziel” is. Verder zegt hij: „De gebedstaal bestaat niet zonder meer uit woorden, maar uit een trilling van de geest.”

Het gebed kan voorspellen of wij vooruitgang zullen maken. Als het een getrouw ontwerp is van hetgeen wij voornemens zijn te doen, zal het altijd het beste dat in ons is duidelijk doen uitkomen.

Een gebed is samengesteld uit diepe gedachten en brengt ons op nog diepere gedachten. Het behoort tot de sleutel der wijsheid. De profeet Joseph Smith kreeg van Moroni de volgende aanwijzing: „Vergeet niet te bidden, opdat uw geest sterk moge worden.”

Bidden vereist geloof en bouwt het op en stelt ons allen in staat gevoelens van dankbaarheid, nederigheid en hoop te koesteren.

Het gebed verlicht onze aardse lasten, doordat wij hierdoor de verantwoordelijkheden des levens met iemand anders kunnen delen. Het is een versterkend recept, een tegengif tegen onnodige zorgen en gewetensbezwaren en een stimulans om verdere pogingen aan te wenden tot opbouw van ons geestelijk leven.

Het gebed verschaft iemand de gelegenheid zich aan een eerlijk zelfonderzoek te onderwerpen. Het leert hem zichzelf realistisch en rechtvaardig te beoordelen, niet door zich te vergelijken met de naaste burens, de mensen van kantoor of van zijn examenklas, maar met zichzelf en te bepalen hoe goed hij het er als mens in de levensstrijd afbrengt, waarbij hij zijn eigen waarde alleen bepaalt volgens de „talenten” die hij heeft meegekregen en het gebruik dat hij daarvan maakt.

Het gebed leert en de bidder erkent metterdaad dat God een levende Werkelijkheid is. Het is een getuigenis van iemands geloof, een dagelijkse autobiografie, een afbeelding van eigen innerlijk.

Het gebed kan alle twijfel wegnemen, elke angst verdrijven, leiding en inspiratie verschaffen en eeuwige waarheden leren kennen.

Is het waar dat God dood is? Vraag het Hem zelf!

Opmerking van de redactie: Lynne Baker is de schuilnaam waaronder een 16-jarig meisje schrijft, wier droevige ervaringen haar aanleiding hebben gegeven zich op deze aangrijpende wijze tot de volwassenen te richten.

Neem er de tijd voor naar anderen te luisteren

DOOR LYNNE BAKER

Wees bereid te luisteren — niet morgen, niet over een uur, niet morgenochtend, maar NU. Als ze in het holst van de nacht een beroep op u doen, is dat niet omdat ze niets beter te doen hebben. Als ze hulp nodig hebben, willen ze van geen uitstel weten. Als u ze afscheept, vermindert dat om te beginnen de kans op wederzijds begrip. Niemand wil graag het gevoel hebben alsof hij op de laatste plaats komt. Hij wil weten dat hij belangrijk genoeg is om voorrang te genieten boven de was, of die vergadering, of zelfs boven zijn nachtrust. De woorden „later” en „als ik er tijd voor heb” behoren te worden geschrapt uit het woordenboek van alle ouders en alle bisschoppen.

Vraag NOOIT: „Is het iets belangrijks?” of: „Duurt het lang?” Ik geloof niet dat mijn bisschop ooit met me heeft gesproken zonder dat eerst te vragen. Natuurlijk is het belangrijk! Dat is het althans voor de betrokkene, anders zou hij in eerste instantie al niemand zijn lastiggevalen. Het is er net zo mee als wanneer iemand bang is; terecht of ten onrechte, als iemand bang is, doet dat er niet toe. Dan zal hij toch nog bang zijn. Als het van belang is voor zo'n jongeman of zo'n jong meisje, laat het dan voor u ook belangrijk zijn, of het u tien minuten kost of drie uren. Val ze niet midden in hun verhaal in de rede! Het is geen toestel dat aan- en uitgedraaid kan worden.

Als u luistert, luister dan ook werkelijk. Denk intussen niet aan wat u vanavond te eten zult krijgen of aan iets anders. Kinderen weten best of u echt geïnteresseerd bent of alleen „ambtshalve” — en of u maar doet alsof.

Probeer te alstublieft te begrijpen dat van verdovende middelen afkomen één van de moeilijkste dingen ter wereld is. Zeg de kinderen ronduit de waarheid als u hun over verdovende middelen vertelt. Zeg niet dat ze aan marihuana verslaafd zullen raken. Ze weten immers dat je daar in lichamelijk opzicht niet aan verslaafd kunt raken en als u dat wel beweert, zal dat alleen maar wantrouwen wekken.

Toch kan ik u vertellen dat het even goed lichamelijke verslaving zou kunnen zijn. Misschien leidt het niet tot het gebruik van heroïne maar het maakt dat je er aan

gewend raakt je in te laten met het verkrijgen van verboden chemicaliën langs illegale weg, dat je in verkeerd gezelschap terecht komt, het overstemt je getuigenis, het verlaagt je zelfrespect, zodat je dingen doet waar je vroeger zelfs nooit aan gedacht zou hebben. Het kan je je vrienden doen verliezen en bovendien kan het je alle wijskracht ontnemen om te proberen er van af te komen, omdat je jezelf zo onwaardig voelt om door iemand bemind te worden dat je, zelfs al zou men je liefhebben, dat nog niet echt aanvaarden of geloven kunt, en je hebt dus het gevoel alsof je het allemaal alleen moet doormaken.

Volwassenen moeten niet doen alsof het niet in werkelijkheid bestaat en alsof het hun jeugd niet kan overkomen, alleen omdat zij dat zo graag willen. Je moet het onder de ogen durven zien voordat je het overwinnen kunt — en dat geldt voor de kinderen zelf natuurlijk ook.

Trek er niet direct achterheerren alsof het in de eerste plaats een morele kwestie was; zet alleen maar uiteen wat er logischerwijze allemaal verkeerd aan is. Laat de kinderen voelen dat u nog van ze houdt en dat u ze zult blijven liefhebben wat er ook gebeurt, maar dat u graag wilt dat ze gelukkig zijn en dat u weet dat ze dat ook kunnen zijn! Herinner ze niet aan nederlagen uit het verleden — wat dat aangaat zullen hun vrienden zich heus niet onbetuigd laten.

Laat de kinderen weten dat ze geen hopeloos geval zijn. Dat gevoel hebben ze toch al en iets u zich nu ook op dat standpunt stelt, zal dat er niet veel toe bijdragen hen te inspireren hun leven te beteren.

Geef hun vaak uw getuigenis. Laat God niet „iets“ zijn waarvan u zich zozeer het idee hebt gevormd dat Hij een abstract begrip is dat u zich Hem niet als een Persoon kunt voorstellen.

Laat hun zien dat u iets om hen geeft. Het is moeilijk voor hen zich voor te stellen hoe God iets om hen kan geven als er niemand is die het hun bewijst. Eén van de redenen dat ik geloven kon dat God zo goed en liefdevol kon zijn was te zien hoeveel liefde verschillende leden van de Kerk mij betoonden. Toen heb ik me ingedacht hoe heerlijk de liefde zou zijn die door God, Die volmaakt was, geschonken zou kunnen worden. Er is natuurlijk nog meer geweest, maar dat was al heel wat voor mij.

Verwacht in het begin geen wonderbaarlijke gebedsverhooring, maar heb geduld, dan komt er wel een antwoord. Toch moet je, wanneer er zich een dringend probleem voordoet, wel voelen en weten dat je soms kunt zeggen: „Help mij nu,“ en dat er dan ook hulp zal komen.

Als ik ieder hippie of aspirant-hippie maar eens degenoot kon maken van de vrede en het geluk dat voortvloeit uit het doen van het goede — dat je weet dat je gebeden zijn verhoord en of ze nu met ja of nee beantwoord zijn, toch te weten dat God genoeg om je geeft om je te antwoorden.

Verdovende middelen zijn in strijd met het Woord van Wijsheid. Dit is nog niet genoeg gezegd. Mijn vriendinnetje zweert er bij dat omdat de hemelse Vader daar in de Leer en Verbonden niets van heeft gezegd, marihuana, heroïne en al het overige goedje uitstekend te gebruiken is.

Zij die zeggen dat verdovende middelen niet erger zijn dan bier hebben ongelijk, maar van bier zijn wij immers ook geen voorstanders, dus wat is dat nu voor een verweer? Het valt geen van beide te verdedigen.

Geluk is te weten wat het juiste is en het dan ook te doen, niet omdat je moet, maar omdat je het zelf wilt. Met jezelf te leven is het moeilijkst van alles. Het is niet moeilijk om anderen af te schepen, maar dat maakt je ook niet gelukkig. Vroeg of laat word je toch wel geconfronteerd met het feit dat je niet je uiterste best doet en geen optimale prestaties levert en dat wreekt zich dan: het gaat je dwars zitten.

En jullie, kinderen, die opgroeien in een gezin waar liefde heerst, jullie die sterke getuigenissen en goede vrienden hebt en wie de ellende is bespaard gebleven die het gevolg kan zijn van een levenswijze die zo vreemd is aan de beginselen van het Evangelie — weest dankbaar! Jullie zijn rijk gezegend, maar worden jullie nu niet zo van je eigen kracht bevangen, dat je er niet aan denkt één van je kennissen te helpen die minder gelukkig is geweest. Ook zij zijn kinderen van onze hemelse Vader en hebben hun eigen talenten, sterke en zwakke punten. Help ze hun kracht terug te vinden en hun zwakheden te overwinnen en groot zal uw vreugde zijn! („En gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.“ Lukas 22:32.)

Jongelui zeggen niet zo maar op een goede morgen bij het ontwaken tegen zichzelf: „Ik geloof dat ik maar een hippie word.“ In het beginstadium is dit meer een vurige smeekbede, te elfder ure geuit, om op het laatste ogenblik nog te worden geholpen. Toen ik mijn haar liet groeien en bellen, sandalen en minirokjes begon te dragen, ook als ik naar de kerk ging, wilde ik niets liever dan dat iemand zijn armen om me heen zou slaan en tegen me zou zeggen dat ik belangrijk was en geen hippie hoefde te zijn om opgemerkt te worden.

Doe niet of het een grap is; niemand wil graag worden uitgelachen!

Vertel hun niet dat zij of dat hun vrienden goddeloos en slecht zijn. Zeg liever dat u wel iets beters voor hen weet omdat u van hen houdt. Opstandigheid komt uit gekrenkte gevoelens voort. Met die houding willen ze dan zeggen: „Mij krijg je nu niet meer klein; ik trek me er niets van aan.“ Net als de man die zijn baan er bij neergooit, zodat hij niet ontslagen kan worden: „Ik geef jullie geen kans met mij te breken; ik breek met jullie.“

Ook hippies zijn mensen, met dezelfde verlangens, behoeften en gemoedsaandoeningen. Heb ze lief, wees bezorgd over hen, laat blijken dat u wat om ze geeft door ze dat te zeggen en door ook voor ze klaar te staan als ze u nodig hebben. Doe niet alsof u het te druk hebt. Herinner ze niet aan hun misslagen uit het verleden. Erken ze als menselijke persoonlijkheden. Zoek ze eens op; laat ze niet altijd naar u toe moeten komen om hulp. Herinner ze eraan dat ze zoons en dochters van God zijn en dat Hij wenst dat ze zullen slagen in het leven en gelukkig zullen zijn.

In een scène „Het lelijke eendje“ helpen studenten van de Brigham Young Universiteit (staande) scholieren (in rolstoelen)

EEN DROOM IS NIET VOLDOENDE

DOOR DONA GREGORY

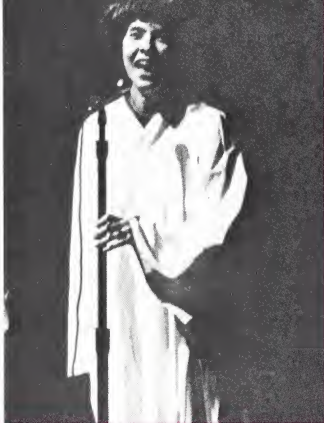
Overal zijn jonge mensen op zoek naar het doel van dit leven. De meesten van hen willen zich graag nuttig maken, anderen een dienst bewijzen en het gevoel hebben dat men ze nodig heeft. Onlangs heeft een handjevol Amerikaanse studenten uit Utah ontdekt waar ze naar zochten. Door hun bemoeienissen begint nu het waas van angst en twijfel weg te trekken dat de geestelijk gehandicapten tot nu toe omsluitend hield.

Twee jaar geleden werden twee jongemannen, die beiden op zoek waren naar een doel in het leven, er toe gebracht eens een bezoek te brengen aan de Opvoedingsschool voor gehandicapte kinderen van de staat Utah in American Fork.

Wat Larry Parks en Dustin Carsey daar aantroffen waren kinderen die in de eerste plaats behoefte aan liefde hadden, precies als normale kinderen, echter met dit verschil, dat deze persoonsjes een buitengewoon grote liefde wisten te geven, welke die van Christus nabij kwam. Vijanden kenden ze niet, maar wel hadden ze veel te weinig vrienden.

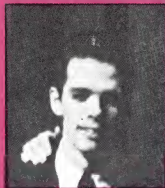
Het was tussen Larry, Dusty en deze jongelui een kwestie van liefde op het eerste gezicht. Beide jongemannen ontvingen een roeping als ambtenaren in de aan deze school verbonden OOV en samen brachten ze daar hun zondagmiddagen door.

Al spoedig realiseerden ze zich hoe leergierig de meeste van deze jongelui waren en ze stonden versteld van hun ambitie. Hoewel Dusty en Larry geen gediplomeerde leraars waren, deelden ze van hun kennis aan de gehandicapten mede en ze waren verbaasd te ontdekken dat enkelen prachtige zangstemmen bezaten, anderen hadden een goed maatgevoel, terwijl weer an-

Dustin Carsey en Larry Parks (links) en Carol Anne Schuster.

Zangsoliste in actie tijdens een concert voor de „Exceptional Children's Week“

deren goed konden voorlezen en allen bezaten veel zin voor humor. Ze waren begaafd! Ondanks hun duidelijk merkbare handicaps konden ze zich met de beste toneelspelers meten. Onlangs merkte president Hugh B. Brown op tijdens de inwijding van het nieuwe kerkgebouwtje bij deze school: „Ik heb nog nooit een man of een vrouw gezien die mij niet in een of ander opzicht de baas was.“

Eén van de jongens, die aan een rolstoel gekluisterd was, vroeg of ze misschien eerstdaags ook een toneelstuk zouden kunnen opvoeren. Dit vormde voor Dusty geen geringe opgaaft, aangezien de meesten van hen die er aan mee wilden doen aan rolstoelen gebonden waren en er waren er ook een paar bij die niet eens goed uit hun woorden konden komen. Maar begrip hadden ze allemaal en allen wilden zich geven aan en worden aanvaard door diegenen die een normaal leven leidden in een wereld die zo anders was dan de hunne.

Het werd voor Dusty en Larry een droom om anderen deze kinderen ook te doen zien zoals zij hen zagen. Het leek echter even onoverkomelijk moeilijk om anderen te laten zien hoeveel talent, liefde en waardering zij voor elkaar hadden, als een berg te verplaatsen met een tandenstoker als hefboom!

Toen opperde op zekere middag Tamara Fowler, een vooraanstaande jonge vrouw in de toneelschool van de Brigham Young Universiteit, het voorstel dat het toneelstuk „Het Ielijke eendje“ door deze kinderen kon worden opgevoerd in het proeftheater van de universiteit.

Dusty en Tamara werkten samen de gedachte uit om vooraf een geluidsband op te nemen, waarbij studenten van de Brigham Young Universiteit dienst moesten doen, zodat de gehandicapte kinderen bij de samenspraken alleen hun mond behoeften te bewegen. Voor diegenen die in een rolstoel zaten zouden Dusty, Tamara, Larry en nog enkele collega's zich onopvallend in het zwart kleden (zodat de kinderen, die in helgekleurde costuums

zouden optreden, toch in het middelpunt van de belangstelling zouden staan) en zij zouden dan de werkelijke „sterren“ van het stuk op het toneel van de ene scène naar de andere rijden.

Het slaagde niet alleen, maar de voorstelling werd uitgevoerd voor hele menigten die alleen een staanplaats hadden kunnen veroveren en aan het slot bleef er bijna geen oog droog.

Het succes van „Het Ielijke eendje“ had tengevolge dat anderen werden geïnspireerd tot het organiseren van de „Exceptional Children's Week“ aan de Brigham Young Universiteit.

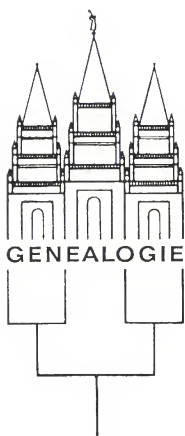
Carol Anne Schuster, een talentvolle joodse bekeerlinge tot de Kerk, was ook op zoek naar een zinvolle levensroeping. In de stad New York had ze getracht een carrière als beroepsverpleegster te maken. Na te hebben vastgesteld dat dit voor haar een verkeerde keuze was geweest, kwam ze als docente in voordrachtskunst naar de BYU. Bijna was ze besloten dit ook op te geven, toen ze kennis maakte met Dusty, Larry en diegenen die door hun handicaps eigenlijk nooit konden uitgroeien tot volwassen mensen.

Al haar talent in deze richting aanwendend, schreef en dirigeerde ze het concert voor de „Exceptional Children's Week“ — een concert dat ten gehore werd gebracht door bijna 175 gehandicapte jongeren uit de gehele staat Utah, met een kinderkoor, solisten en een orkest voor de ritmische begeleiding.

Na de voorstelling verdrong het publiek zich achter de coulissen om de jongelui geluk te wensen — niet uit medelijden, maar uit oprechte dankbaarheid, omdat men hierdoor de geestelijk gehandicapte van een nieuwe, zonnige kant had mogen leren kennen.

Wat als een droom begonnen was is thans ten dele tot werkelijkheid geworden, omdat een handjevol jonge mensen zich er genoeg om bekommerden om die droom waar te maken.

Een nieuwe vereenvoudigde methode van inzenden van namen voor tempelwerk

In de vele lessen die de bladzijden van dit tijdschrift gevuld hebben, werd er herhaaldelijk op de profetische verklaringen van de profeet Joseph Smith met betrekking tot de zaligmaking van de levenden en de doden de nadruk gelegd. Sinds de dagen van de profeet, speciaal in de laatste tien jaren, werd op dit belangrijke werk nadrukkelijk gewezen. Dit werk neemt voortdurend toe; toch is het tegenwoordig nodig de heiligen wederom tot een betere geestelijke instelling voor en toewijding aan het werk des Heren op te wekken. Het is een groot voorrecht voor de zaligmaking van overleden verwanten te mogen werken. Dit werk doet geloof en liefde in ons eigen hart ontvlammen, niet alleen voor onze familie maar ook voor al onze medemenschen.

De Genealogische Vereniging werd 75 jaar geleden georganiseerd met het vooropgezette doel het verordeningwerk in de tempel te bevorderen en de heiligen in de vervulling van de heilige verantwoordelijkheid die op allen ten behoeve van hun voorouders rust, bij te staan. Het werk van de vereniging heeft zulke grote vorderingen gemaakt dat er heden ten dage 36 miljoen verslagen van voltooid tempelwerk in het Indexbureau aanwezig zijn, zes miljoen gezinslijsten in de archieven van de Genealogische Vereniging waarop het verzegelingswerk staat vermeld en miljoenen namen in andere dossiers die door de vereniging voor toekomstig gebruik worden bewaard.

Naarmate het werk vermeerderde en er meer tempels kwamen, hebben de heiligen daarop met een toeneming van onderzoekingswerk gereageerd. Leden van de Kerk uit iedere natie waar zij in de kudde van Christus bijeen zijn, krijgen het verlangen door hun pas gevonden gezicht het hunne te doen voor de zaligmaking van hun overledenen voorouders.

Terwijl het ledental van de Kerk groeit, moeten nieuwe methoden worden ontwikkeld om in de toegenomen behoefte te voorzien. De Genealogische Vereniging heeft onder leiding van het Eerste Presidentschap van de Kerk jarenlang denkbeelden en plannen opgebouwd en beproefd om dit werk te vereenvoudigen. Ook is het zeer noodzakelijk doeltreffender manieren te vinden om de gegevens voor leden beter beschikbaar te stellen.

Na deze jaren van studie en nadenken is nu, onder toezicht van kerkleden, een plan of systeem ontwikkeld dat het voor kerkleden gemakkelijker maakt om namen van hun overleden verwanten voor tempelwerk in te zenden. Een instructieboekje getiteld *Records Submission Manual* is voor verspreiding onder de ringen en zendingen van de Kerk gereedgemaakt. Het beschrijft het systeem en verklaart in detail hoe alle kerkleden het nieuwe systeem kunnen gebruiken, te beginnen 1 oktober 1969.

In een vergadering op de 3de oktober 1968, kort voor de algemene conferentie, sprak ouderling Theodore M. Burton, vice-president van de Genealogische Vereniging tot de regionale vertegenwoordigers van de Twaalf en legde zorgvuldig dit nieuwe plan uit, waardoor het mogelijk wordt afzonderlijke namen voor tempelwerk in te zenden. In plaats van te moeten wachten totdat alle leden van een familie bijeen zijn gebracht kan, zo verklaarde ouderling Burton, onder het nieuwe plan tempelwerk voor alleenstaande personen worden gedaan, de afzonderlijke verzegeling van elke persoon aan zijn ouders inbegrepen. Hij beschreef zeer gedetailleerd hoe wij dit nieuwe systeem konden gebruiken en besprak in grote trekken de voordelen.

Een korte samenvatting van hetgeen ouderling Burton ziede volgt nu.

Hij gaf een overzicht van de geschiedenis van de Genealogische Vereniging sedert haar oprichting 75 jaar geleden. Daarna toonde hij door middel van afbeeldingen en kaarten haar sterke groei. Hij wees erop dat het onderzoekingswerk zo zeer was toegenomen dat sneller en gemakkelijker manieren gevonden moesten worden om de lijsten te verwerken, wat noodzakelijk is indien de Kerk aan de goddelijke bestemming door de Heer bepaald inzake de zaligmaking van de doden wil beantwoorden.

Sedert de organisatie van de Kerk is de Heer Zijn koninkrijk steeds indachtig geweest. Sedert haar organisatie heeft de Heer immer door de profeet Joseph Smith de invloed van Zijn Geest op de wereld in het algemeen versterkt om nieuwe manieren om de dingen te doen tot ontwikkeling te brengen. Deze ontwikkelingen hebben met de snelle groei van de Kerk gelijke tred gehouden. Wanneer de Kerk in ledental toenam ging de Geest des Heren

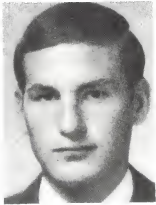
over de wereld en nieuwe denkbeelden omtrent reizen, communicatie en publicatie werden werkelijkheid als naar de behoefte zich voerde. Van de eerste groei van de Kerk af heeft de Heer aan de wereld meer inspiratie en licht geschonken, zodat het stoomschip, de spoorwegen, de automobiel, het vliegtuig, de schrijfmachine, de radio, de televisie en moderne elektronische apparatuur nuttig konden worden aangewend. De mensen van de wereld hebben dat zo niet kunnen zien, maar als wij over de groei van des Heren Kerk nadenken, zien wij dat de Heer altijd de heiligen voldoende licht en waarheid heeft geschonken zodat zij het werk konden doen dat Hij hun had opgedragen, in 't bijzonder dat werk hetwelk voor hun zaligmaking zo belangrijk is.

Nu het nieuwe ontwerp in boekvorm bestaat, wordt een snelle toeneming van inzendingen van namen voor tempelwerk verwacht. Aan alle heiligen wordt verzocht om tussen nu en 1 juli 1969 het werk met de gebruikelijke gezinslijsten, waaraan zij nu bezig zijn, af te maken. Wanneer deze lijsten gereed zijn, behoren die naar de Genealogische Vereniging te worden gezonden. Na 1 juli 1969 neemt de vereniging geen gezinslijsten volgens het oude systeem meer aan. Dat geeft de werkers in de vereniging de tijd om alles wat zij nog onder handen heeft af te maken en de namen naar de tempel te zenden voor verordeningswerk. De vereniging neemt geen enkel document aan tussen 1 juli en 1 oktober om al haar dossiers leeg te maken.

Daarna, te beginnen met 1 oktober, neemt de vereniging de nieuwe persoonlijke inzendingen aan. Onder het nieuwe systeem van persoonlijke inzendingen moeten zoveel mogelijk namen worden aangeboden. De gezinslijst zoals wij die nu kennen zal in geen enkel opzicht worden gewijzigd. Deze zal in bepaalde situaties voor aanbidding van namen en hele families aanvaardbaar zijn. Zij zal bijvoorbeeld worden gebruikt wanneer een persoon uit een enkele bron niet kan worden geïdentificeerd en meerdere bronnen nodig zijn om zijn identiteit vast te stellen. In deze gevallen wordt de gezinslijst gebruikt voor het aanbieden van inlichtingen uit verscheidene bronnen.

Te beginnen met 1 oktober 1969 moet alle werk worden ingezonden volgens de normen van het „Giant System” (het Reuzensysteem), de naam die aan het nieuwe systeem is gegeven. De heiligen zullen dit gemakkelijk bruikbaar en eenvoudig vinden. Er zijn geen deskundigheden op onderzoekgebied voor nodig; bijna iedereen krijgt gelegenheid naar de oorspronkelijke bron te gaan. De informaties voor gezinsleden uit deze bronnen verkregen worden op de persoonlijke formulieren vermeld zoals die op de brondocumenten voorkomen. Als één bron voldoende is om iemand te identificeren zal het tempelwerk worden gedaan.

Meerdere inlichtingen over dit systeem zullen hierna worden gegeven. Wanneer de heiligen de handleiding lezen, zullen zij die een eenvoudig, gemakkelijk te hanteren boekje vinden, waarin in hoofdlijnen een duidelijke manier wordt aangegeven om namen voor tempelwerk in te zenden.

VERTROKKEN

James C. Dutton
 Roberts (Idaho)
 Hubertus B. Leeflang,
 Salt Lake City (Utah)
 Johan S. Leeflang,
 Salt Lake City (Utah)
 Raymond W. Neumann,
 Farmington (Utah)

William H. Peterson,
 Salt Lake City (Utah)
 Kent A. Rex,
 Hacienda Heights (Californië)
 Michael R. Winward,
 Emmett (Idaho)
 Albert L. en Sophia A. Dom-
 rose (Argentinië)

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING**GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING****Apeldoorn**

Jacobs-Janze, Justina Jacoba, 28 dec. 1968

Jacobs, Gerharda Hermina, 28 dec. 1968

Jacobs, Gonny, 28 dec. 1968

Eindhoven

van de Ven, Petrus Paulus Johannes Maria, 30 nov. 1968

Gouda

de Groot-Edelbroek, Carla, 30 nov. 1968

Heerlen

Hool, Hendrik Jan, 28 dec. 1968

Kuiper, Caterina Agnes, 28 dec. 1968

Hilversum

Bakker, Hendrik Berters, 14 dec. 1968

Utrecht

Cenci-Hoencamp, Jannetje, 25 nov. 1968

Viissingen

van Someren, Willem Meindert, 25 dec. 1968

van Someren-van der Veen, Richtje, 25 dec. 1968

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING**Amsterdam**

Reijnders, Marcus, 12 dec. 1968

Smeenk, Gerardina, 27 dec. 1968

Rotterdam

Rosendaal, Wilhelmus Josephus Maria, 23 dec. 1968

Bak, Otto Godfried Hendrik, 30 nov. 1968

Mensink-Bogers, Elizabeth Susanna, 11 dec. 1968

Mensink, Rudolf Albert, 11 dec. 1968

Mensink, Rita, 11 dec. 1968

Mensink, Pieter-Koen, 11 dec. 1968

Mensink, Maud, 11 dec. 1968

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP**Apeldoorn**

Mulder, Marten, ouderling, 24 nov. 1968

Enschede

Hulskers, Reint, diaken, 17 nov. 1968

Utrecht

van Vliet, Johannes M. J., diaken, 1 dec. 1968

GEBOREN**Enschede**

Boxem, Margaretha Wilhelmina, 6 dec. 1968

GEZEGEND**Amersfoort**

Plug, Gerhard Jan, 1 dec. 1968

GEHUWD**Arnhem**

Westerhoff, Hermina Johanna Rensina met Jan Hein Holm

**MUTATIES IN GEMEENTEBESTUREN
IN DE MAAND DECEMBER 1968****Almelo**

Stijnes F. B. Heijdemann – gemeentepresident

Hilversum

Johannes W. H. Scholte – gemeentepresident

Maastricht

Louis Groenveld – gemeentepresident

Viissingen

Willem Harpe – gemeentepresident

Ouderling LeGrand Richards, lid van de Raad der Twaalven, op 82-jarige leeftijd.

Hier volgt het eerste van een serie artikelen van huidige kerkleiders die een speciale band met de Nederlandse Zending hebben.

Een groet aan de heiligen in Nederland en België

DOOR LEGRAND RICHARDS

President Dalebout heeft mij gevraagd door middel van De Ster een groet over te brengen aan de Nederlandstalige leden der Kerk.

Het schijnt dat oudere mensen nu eenmaal graag herinneringen ophalen. Het is nu 63 jaar geleden dat ik als jongeman in Holland aankwam op mijn eerste zending. De eerste 18 maanden was ik zendingssecretaris op het zendingskantoor, dat toen in Rotterdam was.

Daarna had ik het voor het kiezen: president van de Gemeente Rotterdam, of president van het District Arnhem. Omdat ik reeds met de liefde van de heiligen in Rotterdam had kennisgemaakt, verkoos ik het presidentschap van de Gemeente Rotterdam. De goede heiligen van de Gemeente Rotterdam hebben mij vele gelukkige uren bezorgd. Velen van hen zijn naar Amerika geëmigreerd, en de meesten zijn nu overleden.

Daarna werd ik aangesteld als president van het District Amsterdam, en bij het vervullen van mijn taak daar kwam ouderling Martin Dalebout in contact met een groep mensen die zich van hun kerk hadden afgescheiden en hun eigen bijeenkomsten hielden. Zij bestudeerden

samen de Schrift op zoek naar de waarheid. Hij en ik kwamen dikwijls bij hen thuis om hun het Evangelie te prediken, en binnen zes weken doopten wij ongeveer 36 mensen, als ik me niet vergis.

Onlangs belde ik een zoon uit een van deze gezinnen op en vroeg hem enkele gegevens. Hij zei dat hij mij terug zou bellen, hetgeen hij ook deed. Hij zei dat er nu 154 rechtstreekse nakomelingen van zijn vader en moeder in de Kerk waren, dat die uit 41 gezinnen bestonden (Sindsdien heb ik het huwelijk van nog twee kleinzons voltrokken, zodat er nu 43 gezinnen zijn.) Van hen hebben er 35 een volledige zending voor de Kerk verricht. Dat betekent omgerekend ongeveer 70 jaar zendingswerk, en daarbij spreek in nog niet eens over de bekeerlingen die ze hebben gemaakt. Twee gezinnen hebben ringzendingswerk gedaan, een gezin heeft twee Indiaanse kinderen in huis gehad, van wie de een, een jongen, acht jaar lang. Hij is nu op zending en zij onderhouden hem.

Toen broeder Dalebout en ik dit gezin tot de Kerk brachten, konden we niet voorzien wat er in de volgende 60 jaar

Het gezin van ouderling LeGrand Richards toen hij president van de Nederlandse Zending was (nov. 1913-21 juni 1916).

zou gaan gebeuren. Er zijn vele andere gezinnen die een zelfde staat van dienst hebben. Als ik hieraan denk, dan komt het gezegde in mij op: je kunt de pitten in een appel tellen, maar je kunt niet de appels in een pit tellen. Men kan een zaadje in de grond stoppen en in een paar jaar tijd heeft men een appelboom vol met appels.

Zulke ondervindingen doen ons beter begrijpen wat de Heiland in een openbaring aan de profeet Joseph Smith zei: En wanneer gij... slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijsn Vaders!

De ondervindingen die ik op mijn eerste zending in het kleine Holland heb opgedaan zou ik voor geen geld hebben willen missen, en ik verwacht dat in het eeuwige leven, als ik dat bereik, velen van mijn goede vrienden die goede heiligen zijn die zo goed voor me zijn geweest toen ik te midden van hen zendingswerk verrichte, en ook zij die ik heb leren kennen tijdens mijn presidentschap van de Nederlandse Zending, toen ik hier samen met zuster Richards en onze drie dochtertjes was. De vierde werd in

Holland geboren. Dit waren gelukkige tijden in mijn leven.

Ik ben de Heer dankbaar voor het feit dat ik mijn werk in Holland in de wijngaard van de Meester met vreugde heb mogen doen, en voor de vele vrienden die ik heb mogen maken. Ik bid dat

's Heren rijke zegeningen u ten deel zullen vallen, u allen, volgens uw gerechtvaardigde verlangens, en deze wens en groet is ook uit naam van zuster Richards.

Uw toegenegen broeder,
LeGrand Richards

Ouderling en zuster Richards omgeven door vijf van de zes nog in leven zijnde kinderen en 17 van hun 20 kleinkinderen. Deze foto werd genomen in 1952 toen ouderling Richards tot apostel werd geroepen.

VERANDERING IN HET ZENDINGS-PRESIDENTSCHAP

Broeder Stijnes F. B. Heijdemann werd ontslagen als tweede raadgever, omdat hij nodig was als gemeentepresident van Almelo. Hij blijft de functie van zendingssecretaris uitvoeren.

Broeder Willem van Zoeren is geroepen om br. Heijdemann te vervangen als tweede raadgever. Br. van Zoeren woont in Amersfoort, waar hij de afgelopen 11 jaar gemeentepresident was. Hij is 17 jaar lid van de Kerk.

Het zendingspresidentschap bestaat dus nu uit president Peter Dalebout, 38 jaar geleden naar Californië geëmigreerd, br. Jacob de Jager, acht jaar lid van de Kerk, ook tijdens pres. Dale R. Curtis al raadgever.

De Nederlandse Zending mag zich in krachtige leiders verheugen.

Mormoonse humor

Op een recente ringconferentie merkte de bezoekende algemene autoriteit op dat van de aanwezigen verreweg de meesten mannen waren. Hij vroeg aan een van de plaatselijke leiders waar al de vrouwen waren. „Ze zitten waarschijnlijk nog in de auto,“ kreeg hij ten antwoord, „te wachten totdat hun man het portier komt opendoen.“ (Ingezonden door Myrle Phelps, Montpelier, Idaho.)

De leden van onze ring krijgen een vriendelijke reminder als ze op maandagavond onze ringpresident opbellen. Hij zegt dan: „Een fijne gezinsavond!“ (Ingezonden door Margeret T. Peterson, Monrovia, Californië.)

De onderwijzeres van de zondagsschool had haar kinderen het verhaal verteld van Noach en de ark. Nadat zij de verschillende dieren had opgenoemd die in de ark waren gegaan, stelde ze de vraag: „Denken jullie dat Noach in zijn vrije tijd dikwijls gevist heeft met al dat water om hem heen?“ „Wat?“ vroeg een zacht stemmetje achterin het klaslokaal, „met niet meer dan twee wormen?“ (Ingezonden door G. D. Kent, Lansing, Michigan.)

NEDERLANDSE DIENSTEN IN DE ZWITSERSE TEMPEL.

Er zijn in 1969 drie tempelreizen gepland: 14-17 april, 16-19 juni en 11-14 augustus. Vertrek per trein vanuit Arnhem op de zaterdagmorgen voorafgaand aan de maandagmorgen waarop de diensten beginnen. Zij die te ver weg wonen om zaterdagmorgen op tijd aanwezig te zijn, kunnen overnachten bij leden in Arnhem, mits ze eerst contact opnemen met het genealogisch comité. Voor pensionadressen in Zollikofen wordt ook door het comité zorggedragen. De pensionprijzen (overnachting en ontbijt) bedragen 6 tot 8 Zwitserse franken per persoon per dag. In de kantine van de tempel is gelegenheid tot het nuttigen van een eenvoudige maaltijd voor ongeveer 2 of 3 Zwitserse frank per persoon. De laatste dag voor het vertrek uit Zollikofen is een vrije dag, en meestal is er dan gelegenheid om met de bus het berggebied achter Bern te bezoeken.

Allen die aan een groepsreis wensen deel te nemen, of individueel, al of niet met de auto gaan, wordt verzocht dit aan het comité op te geven, opdat er regelingen voor u getroffen kunnen worden. Voor hen die met een auto reizen is er in de buurt van Zollikofen of Bern wel een kampeertrein te vinden.

Voor het bezoeken van de tempel heeft u een tempelaanbeveling nodig die u bij uw gemeentepresident kunt aanvragen. Later wordt deze aanbeveling u na een persoonlijk onderhoud met de zendingspresident verstrekt. Vergeet deze aanbeveling nooit, want u wordt onder geen beding zonder meer tot de tempel toegelaten. Vergeet ook uw pas niet.

Door de Hollandes Ring worden geregeld bustochten georganiseerd, die ook dit jaar weer zullen plaatsvinden. Vertrek op de vrijdagmiddag, de hele nacht rijden, aankomst zaterdagmorgen bij de tempel, waarna direct de diensten begin-

MUTATIES IN DE RING

Ervol werden ontslagen:

Paul Bodeman, als ringsecretaris
Irene Bodeman, als JVOOV-secretaresse van de ring

Voorgesteld en aangesteld werden:
Louis F. C. Frölich, tot ringzendingspresident

Geminianus Diender, eerste raadgever
Dirk v. d. Spek jr., tweede raadgever
Hendrik P. Schenkels werd geordend tot hogepriester, aangesteld tot ringsecretaris en secretaris van het hogepriestersquorum

Begiftigingsdiensten op de zaterdagen

1ste zaterdag:	Duits	8.30 uur	
	Frans		13.30 uur
2de zaterdag:	Duits	8.30 uur	13.30 uur
3de zaterdag:	Engels	8.30 uur	
	Duits		13.30 uur
4de zaterdag:	Duits	8.30 uur	13.30 uur
5de zaterdag:	priesterschapsdiensten in verschillende talen, naar aanmelding.		

Aleen voor mensen die reeds begiftigd zijn.

Verder iedere vrijdagavond vóór de 3de zaterdag een Engelse dienst. Tempel open om 18.00 uur.

Verzegelingen van maandag t/m donderdag om 8.30 en 18.30 uur en volgens afspraak na de diensten. Dopen alleen volgens afspraak.

De tempel zal gesloten zijn van 8 september tot 4 oktober 1969, en van 24 december 1969 tot 3 januari 1970.

nen. Tegen de avond vertrekt men weer naar Nederland, waar men de volgende morgen arriveert.

Bezoek aan de tempel is noodzakelijk voor uw geestelijk welzijn. U bezoekt daar in een rustige omgeving het Huis des Heren om verzegelingswerk te verrichten voor hen die gestorven zijn zonder dat zij van het Evangelie gehoord hebben. U dient hiermee uw naaste.

Leden uit Enschede en Hengelo reisden ter gelegenheid van de laatste conferentie van het District Gelderland-Overijssel, die op 24 november 1968 te Apeldoorn werd gehouden, samen in een bus die door president A. Brinksmá gehurd was. De kosten werden gelijkelijk over allen verdeeld en de leden hebben elkaar beter leren kennen en waarderen.

Het betalen van onze tiende

Een getuigenis

Alle zendingen hebben in hun werk ondervonden dat het gebod van de tiende voor de meeste onderzoekers een groot struikelblok op de weg tot bekering is. Bij alle „merkwaardige“ dingen die zij te verwerken krijgen komt dan ook nog dit offer, iets dat hen als 't ware in hun diepste wezen aantast, want de natuurlijke mens is aan niets zo gehecht als aan zijn aardse bezittingen. En dan nog niet eens tien percent van ons netto inkomen, maar van een bedrag waar bijvoorbeeld de belasting nog niet is vanafgetrokken: eerst Gode, en dan de staat.

Het kost de zendingen heel wat overredingskracht om onderzoekers van het juiste, het goddelijke en het geestelijke van dit gebod te overtuigen. Zo was het ook met ons: wij zaten vast aan oude ideeën, maar toch waren wij op een of andere manier gegrepen door het nieuwe wat zij brachten. We lazen nog eens Maleachi 3:10-11, waar staat:

Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

En Ik zal om uwentwil den operer schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen.

Welk een aanbod van de Heer! We hebben eerst de nodige ja-maars moeten overwinnen, maar we zijn er toch toe overgegaan dit experiment te wagen. We zijn onze tiende gaan betalen als een offer aan de Heer, zonder nu direct op de zegeningen te gaan zitten wachten. Wij — d.w.z. mijn vrouw in de eerste plaats, want zij beheert het grootste deel van ons inkomen — zijn gaan merken dat ons salaris als 't ware op elastiek ging lijken: wij kwamen er net zo goed mee uit. En wat nog meer is: telkens wanneer wij „grote stukken“ nodig hadden, zorgde de Heer er langs vele omwegen voor dat het er kwam, niet dat het zo maar uit de lucht kwam vallen, nee, maar steeds weer werd het hart van vele mensen bewerkt ons ten voordeel. Wij werden vaak geholpen door mensen die vaak zelf helemaal nergens aan of in geloofden. Een klein rekensommetje leerde ons al gauw dat wij dat alles onmogelijk met het geld dat wij nu als tiende opzij hadden gelegd, nooit hadden kunnen kopen.

Wij zien nu werkelijk wanneer de hand van de Heer bezig is, en het maakt ons stil en dankbaar; en nog houdt het niet op, want nog niet zo lang geleden mochten wij in het bezit komen van een klein autootje, geen nieuwe, maar een tweedehands volkswagen. Ieder die in deze branche zit, weet wel dat zoiets een risico kan inhouden. Wij hebben hier echter veel plezier van beleefd. Een nieuwe wereld is voor ons opengegaan, ongekende mogelijkheden zijn hiermee binnen ons bereik gekomen: de afgelopen vakantie was er een zoals wij die in ons hele huwelijk nog niet hebben beleefd. Nu hebben wij ernstige plannen om naar de Zwitserse tempel te gaan.

Wij zijn alleen maar rijker geworden door onze tiende te betalen. Deze zegeningen zouden vroeger ver buiten ons bereik zijn geweest, want als metaalbewerker moet men zijn financiën heel goed regelen om behoorlijk uit te komen.

Deze zegeningen kunnen u ook ten deel vallen, lezers, en als u twijfelt, denk dan toch aan deze woorden: BEPROEFT MIJ NU DAARIN, zegt de Heere der heirscharen, ook tot u, want o, Hij kent ons twijfelaars zo goed.

Dit getuigenis geven wij u in de naam van Jezus Christus. Amen.

— Familie Harpe, Vlissingen.

Over het kwetsen van onszelf en anderen

DOOR RICHARD L. EVANS

van de Raad der Twaalfen

Er zijn twee onaanvaardbare veronderstellingen, nl. de veronderstelling dat wij onszelf kunnen kwetsen zonder anderen te kwetsen en de veronderstelling dat wij anderen kunnen kwetsen zonder onszelf te kwetsen. Onwillekeurig komen ons hierbij de woorden van de Amerikaanse natuurvorser John Muir voor de geest: „Wanneer wij proberen iets te ontdekken dat geheel op zichzelf staat, bemerken wij dat het onafscheidelijk is verbonden met al wat zich verder in het heelal bevindt.“¹ Wij allen zijn onderling met elkaar verbonden. Jongelui kunnen zichzelf niet kwetsen zonder hun ouders te kwetsen en alle andere mensen met wie ze op de een of andere manier zijn verbonden. Wij allen hebben niet alleen te maken met onze eigen reputatie en belangen, maar ook met die van anderen — onze familieleden en vrienden, de gemeente en het land waarin wij wonen. Het welslagen van de kinderen is dat van hun ouders. Het verdriet van de kinderen is dat van hun ouders. Als iemand stoffen tot zich neemt die zijn lichamelijke en geestelijke vermogens verzwakken of aantasten, dan verliest hij in zekere zin iets van wat hij had kunnen zijn of had kunnen doen, en de wereld verliest iets aan hem — en ook zijn geliefden missen iets. Als iemand tengevolge van de een of andere dwaze keuze, van onverschilligheid voor bepaalde feiten of moedwillig negeren van wetten — b.v. de gezondheidswetten, de levenswetten — ziek wordt, gewond raakt of minder geschikt voor zijn werk wordt, dan moeten anderen voor hem zorgen of zijn plaats innemen. Als iemand vroegtijdig zijn leven verliest of minder valide wordt, verliest de wereld daar iets aan. Enkele eeuwen geleden heeft de Engelse dichter John Donne dit samengevat in de volgende treffende en ontnuchterende bewoordingen, die reeds veel zijn gezongen en gezegd: „Geen mens is een eiland, niemand staat geheel op zichzelf . . . De dood van wie dan ook betekent voor mij een verlies, omdat ik deel uitmaak van de mensheid, er innig mee verbonden ben. Laat daarom nooit navraag doen voor wie de klok luidt; zij luidt voor u.“² Wij kunnen onszelf niet kwetsen zonder tevens anderen te kwetsen. Wij kunnen anderen niet kwetsen zonder tevens onszelf te kwetsen. Dit mogen onze jongelui — en trouwens wij allemaal — wel eens bedenken; familieleden, vrienden en geliefden behoren elkaar immers in lief en leed toe, en als wij onszelf benadelen of ons leven niet goed gebruiken, ondervinden ook anderen daar schade van. „Geen mens is een eiland.“

1 John Muir, „My first summer in the Sierra“.

2 John Donne, „Meditation“.